

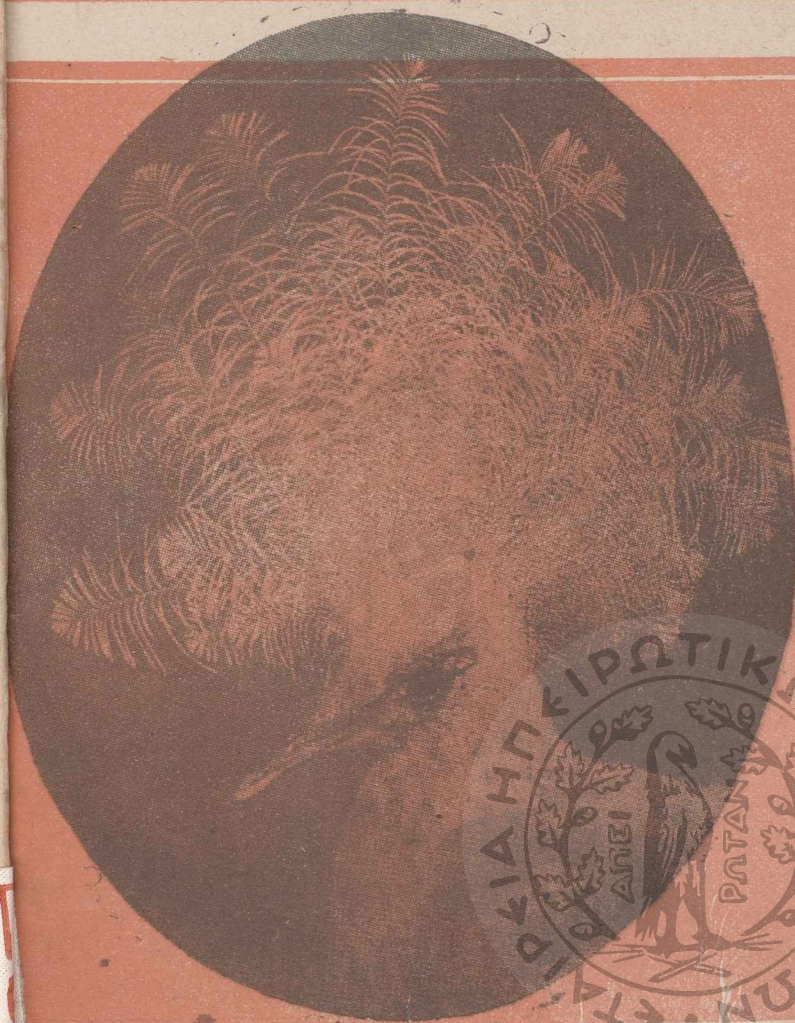
ΤΥΧΟΣ 59 ΑΘΗΝΑΙ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

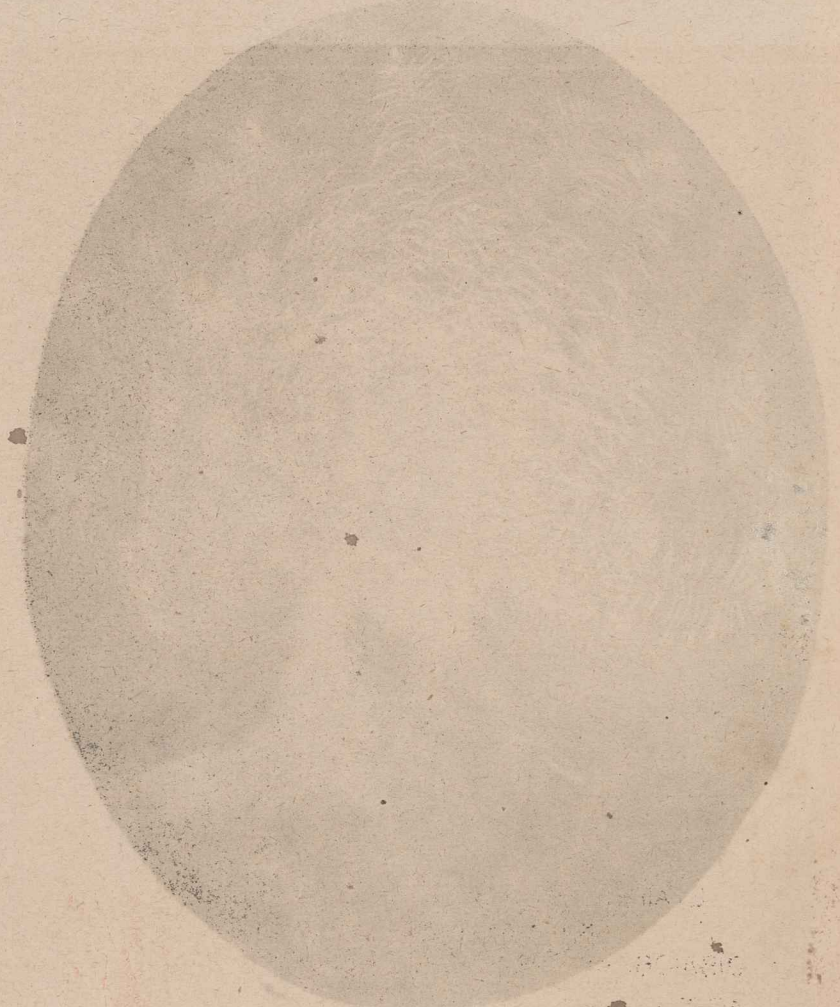
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Ο ΤΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΝΤΑ ΠΤΗΝΑ ΕΝ ΓΟΥΓΙΝΕΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΕΥΧΟΣ Ι

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡ. 59 ΑΘΗΝΑΙ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραΐς ἀρ. 4

Στοιδ. «Ν. Ασπεως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας	Δρ.	70
Ἑπαρχίας		75
Ἐξωτερικῶν	Φο. χρ.	20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Οἱ ἐπιφανέστεροι

τῶν ἐλλήνων λογογράφων

ἐκλαίτε τὴν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. 2680

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδός Κοραή αρ. 4 (Στοά «Ν. Ασπας»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμού).

ΝΑΪΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΕΝΑΣ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΚΕΡΔΗ 14,000,000

Η Διεθθυσίς τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ γίνουσι ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Μαρ-
τίου, ἔχει ν' ἀναγγεῖλῃ σήμερον νέον τίτου,
θαυμάσιον συνδυασμὸν ὃν κατήρτι- Αἱ κληρώσεις αὐταὶ κατὰ τὴν
σέ ποτε. Οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ ἔ- δημοσιευθεῖσαν ἔτι ἐπίσημον ἀνα-
νευ οὐδεμιᾶς δαπάνης αὐτῶν θὰ κοίνωσιν τοῦ Υπουργείου θὰ γί-
μετάσχωσι τῶν κληρώσεων τοῦ νουν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν κατὰ τὸν
Αναγκαστικοῦ δανείου αἱ ὁποῖαι Μάρτιον ὡς ἑξῆς.

Κλήρωσις	Ιουνίου 1922	τῇ 5	Μαρτίου 1924
»	Σεπτεμ. 1922	τῇ 9	»
»	Δεκεμβρ. 1922	τῇ 11	»
»	Μαρτίου 1923	τῇ 15	»
»	Ιουνίου 1923	τῇ 17	»
»	Σεπτεμ. 1923	τῇ 20	»
»	Δεκεμ. 1923	τῇ 24	»

Καθ' ἐκάστην τῶν ἐπὶ τούτων κληρώσεων οἱ λαχνοὶ ἔχουσιν ὡς ἑ-
ξῆς:

1 λαχνὸς X δρχ. 300.000 δρχ. 300.000

2	λαχοί	X	δρχ.	100(000	δρ.	200.000
4	λαχοί	X	δρχ.	50.000	δρ.	200.000
20	λαχοί	X	δρχ.	20.000	δρ.	400.000
40	λαχοί	X	δρχ.	10.000	δρ.	400.000
50	λαχοί	X	δρχ.	5.050	δρ.	250.000
50	λαχοί	X	δρχ.	3.000	δρ.	150,000
100	λαχοί	X	δρχ.	1.000	δρ.	100.000

267 λαχοί εκάστης κληρώσεως 2 000.000

ήτοι εν συνόλῳ 1960 λαχοί, εν συνόλῳ δρχ. 14.000.000

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ μετὰσχῳσι εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κληρώσεις χωρὶς νὰ εἶνε μέτοχοι διὰ τοῦ ἐξῆς συνδυασμοῦ.

Η Διεύθυνσίς μας ἐπλήρωσε ἑκατὸν ὁμολογίας τοῦ ἀνασκαπτικοῦ δανείου, τὰς τύχας τῶν ὁποίων διαδίδει ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Αἱ ὁμολογίαι δηλαδὴ αὗται, κατεπευμέναι ἤδη εἰς τὴν Τράπεζαν θὰ παραμείνουν καθ' ὅλον τὸν μῆνα Μάρτιον, οἱ δὲ ἀριθμοὶ αὐτῶν θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὰ προσεχῆ τεύχη μετὰ τῆς σχετικῆς δεδαιώσεως τῆς Τραπέζης.

Εάν τις τῶν ὁμολογιῶν τούτων κληρωθῇ εἰς τὸν πρῶτον ἢ ἄλλον λαχὸν τὸ κέρδος δὲ διανεμηθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ» κατὰ τὸν δυνατὸν ἀπλοῦστερον τρόπον. Εὖν μὲν εἶναι μεγάλον τὸ ποσὸν θὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, εὖν εἶναι μικρὸν, διὰ κληρώσεως τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι θὰ κανονισθῶσι ἐγκαίρως.

Τις ὅμως ἀγνοεῖ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης; Καὶ διατὶ δὲν θὰ εἶνε

δυνατὸν νὰ κληρωθῶσι δύο καὶ τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι ἀριθμοὶ εἰς τόσας κληρώσεις καὶ ν' ἀποτελεσθῇ ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσὸν ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν 14.000.000;

Η συμμετοχὴ δι' ἑκατὸν ἀριθμῶν εἰς ἐπιτήκηνώσεις παρέχει θεβαίως πιθανότητος πολὺ περισσοτέρας τῶν συνήθων ἃς διατρέφει τις ἔχων μίαν μόνην ὁμολογίαν καὶ ὅμως ἐλπίζων πάντοτε καὶ ὀνειρευόμενος ἢ καὶ σχεδιάζων περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐνδεχομένων κερδῶν.

Δὲν θέλομε βεβαίως νὰ δημιουργήσωμεν φαντασιοπλήκτους τοὺς ἀναγνώστας καὶ νὰ τοὺς ἐμβάλωμεν εἰς σκέψεις τοῦ πῶς θὰ διαθέσωσι τὰ 14.000.000.

Πάντως ὅμως θέλομε νὰ κινήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ἐπιτυγχάνομεν διὰ τοῦ διατυπωθέντος συνδυασμοῦ.

Συνιστῶμεν μόνον εἰς πάντας νὰ φυλάττωσι τὰ τεύχη των διότι ἐκ τῆς παρουσιάσεως αὐτῶν ἐν καιρῷ θὰ λάβωσι τὸ ἀναλογικὸν μερίδιον κ τῶν κερδῶν.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

τοῦ κωδωνοστασίου ὁ ἀσπράπτων σταυρός. Ὁ ἄνεμος ξεριζώνει τὰ νεόβλαστα δένδρα, ἀναστατώνει τὰ χρώματα. Σὰν νὰ στενάξῃ καὶ νὰ ὀρούεται συγχρόνως κανεὶς γίγας, περὶ νὰ ὑπεράνω τοῦ χωριοῦ σὰν θεὸς κατάρρα.

Η ὥρα εἶναι περασμένη. Ὅλοι κοιμῶνται καὶ μόνον ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ ἀγρυπνεῖ, κοντὰ στὸ ξύλι. Τὰ ξύλα τριζοβολοῦν· στέκει συλλογισμένος καὶ τὰ παροκκοῦθει μὲ θλίψιν. Ὅτε ἔξαφνα στὰ τοῖς βαθα σκότῃ τοῦ νοῦ του βλέπει νὰ περνᾷ σὰν ἀστραπὴ ἓνα λευκὸ φερόμενο φάντασμα καὶ νὰ φωτίζεται εἰς τὸ πέραςμᾶ του ἀπὸ τὴν τρελλὴν λάμψιν τῶν φλογῶν, περὶ σὰν φίδι ἐξεπετοῦσαν τὰ ξύλα.

Τὸν δυστυχησμένον τὸν παπᾶ! Τὰ μάτια του εἶναι κόκκινα ἀπὸ τὰ δά

ἐ λύσαν δαίμο νοσ μαίνεται ὁ βορηᾶς εἰς τὸ χωριὸ τὸ ὁποῖον ἂ πλώ νεται εἰς τὸν κάμπον με τὰς ἀραιὰς καλύβας τὰς ὁποίας προ

κρουα. Παραδέχεται εἰς τὸ στρώμα, ἡμέρες τώρα, τὸ μονάκριβο παιδί του. Καὶ φθείρει τὸ λυγρὸ κορμὶ του, ὁ προδότης θάνατος. Πρὶν ἀνοίξουν οἱ ἄνθρωποι τὸν τάφον διὰ τὸ σῶμα του, τὸ μικρόβιον σκάπτει βαθύτερον τάφον εἰς τὰ στήθη του.

Φυσᾷ ἀδιάκοπα. Ὁ Γενάρης βιάζεται νὰ τινάξῃ τῆς μακρᾶς γενιᾶδος του τὴν ἄγνην. Καὶ τὸ παιδί βιάζεται καὶ αὐτὸ νὰ φύγῃ. Ἡ δόσπνοια ἀλυσσοδένει τὰ ἀσθενικά του στήθη. Ἀνήσυχον, μὲ ἐν βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν, στριφονύρζει ἐπὶ στρώμα σὰν τὸ σπουργίτη, ποῦ τὸ ῥίχνει ἔξωφρα ἀπὸ τὸ κλαδί βόλι θανάτου.

Βογγᾶ· θέλει σὰν κατὶ νὰ εἰπῇ, κατὶ νὰ ἰδῇ, κατὶ νὰ ἀγκαλιᾷ. Ἀλλὰ πνίγεται. Οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει. Ὁ ἥσυχος βήχας βορᾶς σημαίνει τὸν θάνατον καὶ ὁ πυρετὸς τὸ σύρουν πρὸς τὸν τάφον. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ προσηνύματα παλαίον μετὰ τὸ δάκρυ τὸ πύρρον τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος μὲτὴν προσπαθεῖ νὰ δάσῃ ζῆλὴν εἰς τὸ μικρὸν ῥαχὺν παιδί του.

Ὁ ἥσυχος μετὰ τὴν κεφαλὴν κληλωμένην, χωμένος εἰς τὸ γανδρότου ἐπαναφόρι, εἰσέρχεται εἰς τὴν κάμαρὰ τοῦ ἀσπράπτου. Τὸ πνεῦμα τοῦ χέρι ἀκοιμῶντος ἐλαφρὰ εἰς τὸν πατέρα τοῦ. Φλέγεται. Τὸ σφύγγομυρρεῖ. Ἀπελπίζεται.

Ὁ παπᾶς, εἰς τὰ μάτια τοῦ ὁποῖ-

ου εσπιθοβόλει ἡ ἀνησυχία, ἐπλη-
σάσε τὸν ἱατρόν. τὸν ἐκύτταξε μὲ
ἀγωνίαν καὶ εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς
τῆς λάμπας ἐδιάβασε τὴν θάνατι-
κὴν καταδίκην τὴν ὁποῖαν ἐξωγρά-
φιζε ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἡ Ἐπι-
στήμη στὰ φοβισμένα μάτια του.

— Δοιπὸν, γιατρέ, τοῦ λέγει ὁ
ταν ἐξῆλθεν τοῦ δωματίου.

— Παπᾶ μου, εὐλόγησε τὸ παι-
δί σου... Σ' λίγο...

✠✠

Τὰ γόνατα τοῦ παπᾶ λυγίζουν,
ὥσάν τοῦ μεθυσμένου. Ω, τί κακὸ
μεθύσι ποῦ δίνει ἡ λύπη! Παράλυ-
τον μένει τὸ σῶμα, εἰς νύκτα σκλη-
ρώνεται ὁ νοῦς. Ο λαιμός του στε-
γνόν, τὰ μάτια του στεγνὰ καὶ αὐ-
τά. Καὶ δὲν εἰσέυρει κανεὶς ποῖος εἶ-
ναι ὁ ἐτοιμαθάνατος, ὁ πατέρας ἡ
τὸ παιδί!

Καὶ φεύγει ὁ ἱατρός, καὶ θέλει ὁ
παπᾶς νὰ υπάγῃ καὶ αὐτὸς ἔξω νὰ
κλάψῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς.
Ζητεῖ ν' ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τὸν ἄ-
γριον, τὴν πάλιν ν' ἀντικρύσῃ τὸν
στοιχείων. Τὸ σπίτι δὲν ἔδωκε χωρεῖ.
Νομίζει πὺς καὶ φεύγει ἔξω—
ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ του— καὶ τρέχει
ὀπισθὲν τῆς καὶ νοιώθει μαζὴ τῆς
νὰ φεύγῃ καὶ ἡ ἑδικὴ τὴν πνοὴ καὶ
ὁρμᾶ ἔξω εἰς τὸν δρόμον. Οὔτε ἐν
ἄστρον εἰς τὸν οὐρανόν οὔτε ἐν, διὰ
νὰ ἰδῇ τοῦλάχιστον τὴν νέαν κα-
τοικίαν τοῦ παιδιοῦ του...

Προχωρεῖ τὰς ὑλὰς ἐνὸς σκύ-
λου πνίγει ἡ βοή τοῦ ἀνέμου. Αἱ
τρίχες τὸν μαλλίων του ποῦ ξεφεύ-
γουν ἀπὸ τὸν καλογηρικόν του σκοῦ-
φον, ἡ μακρὰ γενειὰς του, τὰ ῥάσα
του, ἀνεμίζονται. Οταν ἐφθασε πρὸ
τῆς ἐκκλησίας, σταματᾷ ἀποτόμως.

Ενθυμεῖται τὰ λόγια τοῦ ἱατροῦ.
Εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερόν φορεῖ τὸ πε-
τραχήλι του, ἀφαιρεῖ τὸν σκοῦφον

του— καὶ τὰ ἀσπρόμαυρα μαλλιά
του χύνονται ἄφθ' νὰ ἐπάνω εἰς
τοὺς ὤμους του— καὶ στέκεται πρὸ
τῆς Ἀγίας Τραπέζης.

Μία λαμπὸς μὲ τὸ τρεμοσβύνον
φῶς τῆς κάτωθι τοῦ Ἐσταυρωμένου
δεικνύει τοῦ μαρτυρικοῦ του θανά-
του τὸ ἄφθαστον μεγαλεῖον. Λαμ-
βάνει τὸ δισκοπότηρον ἐξέρχεται τῆς
Ἐκκλησίας καὶ πέρνει τὸν δρόμον
τοῦ σπιτιοῦ του. Σπεύδει μὴ τύχῃ,
καὶ δὲν προφθάσῃ ζωντανὸ τὸ παι-
δί του. Ο ἄνεμος ἀναδεύει πρὸς
στιγμὴν ἡσυχὰ τὰ μαλλιά του καὶ
σάν νὰ νοιώθῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἅγιον
μυστήριον ποῦ περᾷ, συγκρατεῖ τῶ-
ρα τὴ δύναμίν του, καὶ φιλεῖ θω-
πευτικά τὰ χέρια ποῦ τὸ βαστοῦν.
Καὶ σπεύδει ὁ παπᾶς ὡς εἶναι βέ-
βαιος ὅτι ἡ Ἀγία Μετάληψις θὰ
δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ παιδί του.

Εἰσέρχεται εἰς τὴν κάμαρά του,
τὴν γεμάτην ἀπὸ τὰς ἀποπνοίας καὶ
τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τῶν ἱατρικῶν
αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐμποδίζουν τὴν ἀνα-
πνοήν.

Εὐλαβῶς, ὡς νὰ εἰσῆρχετο εἰς ἕνα
δεύτερον ἱερόν, πλησιάζει εἰς τὸ ἡ-
μίνεκρον παιδί του. Τρέμει εἰς τὰ
χέρια του τὸ δισκοπότηρον, τρέμουν
συγχρόνως εἰς τὰ χεῖλη του διακε-
κομένοι αἱ λέξεις:

— Ἀνασῆκω πνιδί μου... ἄνοι-
ξε τὸ στοματάκι σου... Ἠλθεν ὁ
Χριστός!

Τὸ ἐτοιμοθάνατο παιδί, ἐγόγ-
γυσεν ὡς νὰ ἀφυπνίζετο ἐκ βαθυ-
τάτου ὄνειρου.

— Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ... Ἀνα-
σῆκω... εἶπαι καλός... Θὰ σὲ για-
τρέψῃ...

Καὶ τὸ παιδί μὴ ἔχον τὴν δύνα-
μιν ν' ἀνασηκωθῇ, μισάνοιξε καθὼς
ἦτο γεγμένο ἀπὸ τὸ δεξιὸν πλευρόν
τὰ χεῖλη διὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ συγ-

χρόνως ἀπὸ τὸ στήθος ἕνας στεναγ-
μός.

Κυρτώνεται τὸ σῶμα τοῦ παπᾶ
γονατίζει ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα.

Ἡ συγκίνησις τὸν συντρίβει καὶ
αὐτὴ ἡ θρησκεία εἶναι ἀνίσχυρος
νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ο Θεὸς τοῦ
φαίνεται ἄδικος. σκληρός! Ἀνασύρει
τὸν «ἀέρα»— τὸ βελούδινον ἔρυ-
θροῦν σκέπασμα τὸ καλύπτον τὸ
δισκοπότηρον καὶ συμβολίζον τὴν
νεκρικὴν σινδόνα ποῦ ἐκάλυψε τὸ
σῶμα τοῦ Χριστοῦ. — Δὲν βλέπει
ἀντανακλῶμενον τίποτε ἐπὶ τῆς Ἀ-
γίας Μεταλήψεως. Τοῦ ἐφάνη ὅτι
θὰ σωριάσθῃ κάτω καὶ ὑψώσε τὰ
μάτια καὶ εἶδε εἰς τὸ εἰκονοστάσιον
τὴν Παναγίαν νὰ μειδιᾷ καὶ ἀνε-
θάρρησεν. Εὐφ' τὰ τρέμοντα χεῖλη
του ψιθυρίζουν μίαν προσευχήν,
πλησιάζει τὴν Ἀγίαν μετάληψιν εἰς
τὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ του, ἐπὶ τῶν
ὁποίων συναντᾶται τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος ἡ θεία ἀντίληψις μὲ τῆς σα-
κὸς τὸν ἀγιάτρευτον πόνον.

Τὸ παιδί, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μά-
τια του, ἡμιοινοῖται τὰ ξηρὰ χεῖλη
του καὶ ἀκουμᾷ ἐπ' αὐτῶν ὁ παπᾶς
τρέμων, τὸ ἀεγυρόχον σὸ κουτάλι.
Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, κατ' ἡν
ἠνοίγετο ἡ Πύλη τῆς αἰωνίου ζωῆς,
ἠνοιγεν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παπᾶ
τοῦ παπᾶ τῶν δακρύων ἡ πληγὴ.
Εἰς τὸ κουτάλι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτα-
λαντεύετο τὸ ἄχραντον αἷμα τοῦ ἱ-
ησοῦ, ἔτεσαν ἀπὸ τὰ θαμπωμένα
μάτια του δύο χονδρὰ δάκρυα. Ὁ-
μοιοι μὲ τὸν πόνον ἐκεῖνον τῶν πα-
τρικῶν σπλάγχχνων θὰ ἦτο καὶ ὁ
πόνος ποῦ ἠσθάνθη καὶ ὁ Χριστὸς,
ὅταν ἔρρεε τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ καρφα-
μένα μέλη του.

Τὸ παιδί, ὥσάν νὰ νοιώθῃ μίαν
μυστικὴν παρηγορίαν, ὥσάν ν' ἀν-
τικρύξῃ εἰς τὸ δάθος τῆς ἀγωνίας

μίαν ὑπερκόσμιον εἰκόνα. σφίγγει
μὲ τὰ χεῖλη του, ἐσχάτην καταβάλ-
λον δύναμιν, τὸ κουτάλι καὶ πὸ
τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας σταγόνας ζητεῖ
νὰ κρατήσῃ τὴν ζωὴν.

Καὶ τὴν κρατεῖ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἕλ-
λον κόσμον. Τὰ χεῖλη του εἶχαν ἐγ-
γίσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ ξεψιχοῦσε
εὐχαριστημένον.

Οταν ὁ παπᾶς ἀνέσυρεν ἀπὸ τὰ
παρολυσάντα χεῖλη τοῦ παιδιοῦ του
τὸ ἅγιο κουτάλι, εἶδεν ὅτι τὸ κοί-
λωμά του ἦτο θαμπόν. Εἶχεν ἀφή-
σῃ τὴν τελευταίαν πνοὴν τὸ παι-
δί του μεταλαμβάνον.

Ὁ παπᾶς καταλαμβάνεται ἀπὸ
φοβίους. Αἰσθάνεται ὅτι ἦτο ἀ-
νευλάβεια, ἀμάρτημα, νὰ πᾶσιν
ἀνθρώπινα δάκρυα ἐπὶ τῆς θείας
Μεταλήψεως. Εἰς τὴν φαντασίαν του
ὁ ἀκαριαῖος θάνατος τοῦ παιδιοῦ
του συνδυάζεται μὲ τὸ ἀμάρτημα
τῶν δακρύων του. Καὶ φεύγει ἀπὸ
τὸ σπίτι του, ὥσάν νὰ τὸν καταδι-
ώκῃ κάποιος τύφλος σινειδῆσας καὶ
ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ
νὰ ζητήσῃ ἐξῆντα μόνον. Βαλ' τῆς Ἀ-
γίας Τραπέζης τὸν θεῖον μυστήρι-
ον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἔδεξε ὑπερ-
λάσεως τοῦ παιδιοῦ του, τὸ ἅγιον
ἀφ' οὗ ἀνεπαύθη διὰ πάντος τὸ σῶμα
θελεῖ νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ τῆς ψυ-
χῆς του, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ συγχωρη-
σεως τοῦ ἰδίου ἀκουσίου ἀμάρτη-
ματος.

Ἡ μυστικὴν ἀπὸ λεπτοτάτους
ἀποὺς λιβανωτοῦ ἀτμόσφαιρα τῆς
ἐκκλησίας τὸν μετᾷ. Ἀφαιρεῖται
καὶ ἡ σκέψις φέρεται πρὸς τὸ νεκρὸν
παιδί του. Συλλογίζεται ὅτι δὲν θὰ
ἀκούσῃ πλέον τὰ γλυκὰ του λό-
για, ὅτι μόνον ὡς αὐτοῦ θὰ τὸ
βλέπει. Καὶ δύο εἴσεις τὸν κλυδωνί-
ζουν, δύο δυνάμεις ἐξ ἑσῶ ἰσχυραὶ
παλαίων. Ο πατέρας ὁ πονῶν καὶ ὁ

παπᾶς ὁ πιστεύων.

Βλέπει γύρω ἀπὸ τὰς ἀγίασεϊκόνας τοῦ κοσμοῦ τὸ τέμπλον, τοῦ κάμνει βαθυτέραν ἐντύπωσιν τὸ σάβανον τοῦ παιδιοῦ του, Ὁ Θεὸς, ὁ μέγας παρηγορητὴς, δὲν τὸν φωτίζει, Καὶ πληγωμένος ἀπὸ τὴν συμφορὰν καὶ θέλων νὰ λάβῃ μίαν ἐνίσχυσιν διὰ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν σάλον τῆς ψυχῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱερὸν ἀποθέτει τὸ ἅγιον δισκοπότηρον καὶ θέλει νὰ μεταλάβῃ. Αἰσθάνεται διὰ τὰ πέση κατὰ γῆς, κεραινόπληκτος ἐκ τῆς ὁδύνης, καὶ θέλει, πρέπει νὰ μεταλάβῃ, ἀφοῦ ὁ πόνος τὸν ἔκαμε ν' ἀμαρτήσῃ. Κινεῖται πρὸς τὸ δισκοπότηρον, ἀλλὰ νὰ κοινωίῃ δὲν ἔμπορεῖ· τὸν πνίγει ὁ λυγμὸς καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του ποῦ ὑψώθησαν τόσες φορὲς πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὸς πεθαμένους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια ποῦ δὲν θὰ ἔβλεπαν ποτε πλεον τὸ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ του, ἀνέ-

βλυσαν νέα δάκρυα, δάκρυα παρὰ πόνου καὶ δάκρυα μετανόας, καὶ σμίγουν μετ' ἰὸ χίμα τοῦ Χριστοῦ, ὡσὰν νὰ θέλουν ν' ἀναπληρώσουν δι' ἰσῆς δόσεως, τὴν μετάληψιν τοῦ ἐπῆραν τὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ του. Ἐστηρίχθη ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν καὶ εἶδε τὰ δάκρυά του ν' ἀναταράσσον τὴν μετάληψιν καὶ νὰ σχηματίζουν δύο-τρεις κύκλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐσκίωτησεν βλέπων μίαν ἀστραπὴν νὰ ἑξακοντίζεται εἰς τὸ φῶς τῆς λαμπάδος ποῦ ἔκαιε πρὸ τοῦ ἑσταυρωμένου. Τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἀνοίγαν οἱ οὐρανοὶ διὰ νὰ δεχθοῦν μίαν ἀγγελικὴν ψυχὴν. Καὶ δειλὰ, δειλὰ, μετὰ συντριβῆς, ἑσταυρωκοπήθη ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἐσφράγιζεν ἀκόμη ἡ ἀπόγνωσις, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀμείλιτον δύναμιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος εἶχε σφραγίσῃ πρὸ ὀλίγου τὰ χεῖλη τοῦ παιδιοῦ του.

Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ 'ΘΗΣΑΥΡΟΝ.

400 σελίδες ποικίλης ὕλης εἰς κομψότατον χρυσοδεμένον τεῦχος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὰ κίσκια καὶ τὰ γραφεῖα μας

Χρυσόδετος δρ. 12,50 Χαρτόδετος 8,50

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν

ΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΜΟΝΡΩ

πρὸς εὐκαιρίαν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ δόγματος Μονρῶ ποῦ διεκήρυξεν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἀνὴκει εἰς τοὺς Ἀμερικανούς καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς καμμίαν ξένην Δύναμιν νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὸ Ἀντικὸν Ἡμισφαίριον, ἐτελέσθησαν ἑορταὶ πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Διὰ προκηρύξεως τοῦ κυβερνήτου τῆς Πολιτείας τῆς Βιοργινίας γ. Ε. Λη Τράνκλ, ὅλαι αἱ πατριωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ὁργανώσεις καθὼς καὶ αἱ κυβερνήσεις ὅλων τῶν πόλεων τῆς Πολιτείας Βιοργινίας διωργάνωσαν τελετὰς τὴν 2ην, 3ην, 4ην Δεκεμβρίου. εἰς τιμὴν καὶ ἀναμνησιν τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Πολιτείας, τοῦ Προέδρου Τζαίμης Μονρῶ, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν ἐνεργειῶν του καὶ κυρύξεων του ἐνεθάρρυνε καὶ ἐβοήθησε τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Δημοκρατιῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων κατὰ τὴν κρί-

σιμον περιόδον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,

Ὁ Πρόεδρος Τζαίμης Μονρῶ ἐγεννήθη τὴν 27ην Ἀπριλίου τοῦ 1758 ἐν τῇ κομητείᾳ Γουεστμπαρλντ τῆς Βιοργινίας, ἐκ γονέων τοῦ Σπένσερ Μονρῶ καὶ τῆς Ελισάβετ, τὸ γένος Τζόουνς, ἀμφοτέρων ἐκ Βιοργινίας, Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ὁ Τζαίμης κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὡς πολέμηση ὡς ἄλλος στρατιώτης διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος του. Ἐπληρώθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Τρέντον καὶ προσεδιάσθη εἰς ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ τοῦ πεζικοῦ.

Ἀπὸ τοῦ 1782 μέχρι τοῦ 1816 ἔδρασε πολυειδῶς ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Πολιτείας εἰς τὸ Ἐκτελεστικὸν Συμβούλιον, ὡς γερουσιαστής, ὡς μέλος τῆς Βουλῆς τοῦ συνέταξεν τοῦ Συντάγματος, ὡς πρεσβευτὴς καὶ ἐκπαικτὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὰς αἰχλὰς τῆς Ἑυρώπης· οἱς δὲ ἐρημάτισε Κυβερνήτης τῆς Βιοργινίας. Διεκοιτῆ ὡς ὑπουργὸς τῶν ἑξωτερικῶν καὶ ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Τῷ 1816 ἐξελέγη Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπανακλειθεὶς τῷ 1820 διὰ δευτέραν περιόδον.

Κατὰ τὴν δευτέραν του προσεδρι- κὴν περιόδον τῷ 1820 ὁ Τζαίμης

Μονρὼ ὑψωσε πλείοτερον παντὶς ἄλλου μονάρχου ἢ κυβερνήτου ἄλλης χώρας, ἣν φωνήν του ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν της Ελλάδος, εἰς πᾶν δὲ σχεδὸν διάγγελμά του εἰς τὸ Κογκρέσσον ὄχι μόνον ἐνεθυμεῖτο τὴν Ελλάδα, ἀλλὰ ἐγένετο καὶ πρόμαχος τῆς ἀνεξαρτησίας της.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τινὰ τῶν διαγγεμάτων τοῦ μεγάλου Προέδρου, τὰ ὅποια πλὴν τῶν μεγάλων αἰσθημάτων τοῦ Προέδρου Μονρὼ δεικνύουν καὶ τὸ ἐπικρατοῦν φιλικὸν πρὸς τὴν Ελλάδα πνεῦμα τότε ἐν Ἀμερικῇ.

Ἀπὸ τὸ ἕκτον ἐτήσιον Διάγγελμα τῆς 3 Δεβρίου 1822.

«... Ἡ Εὐρώπῃ εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς ἀκαταστασίαν. Τό ὄνομα τῆς Ελλάδος φέρεται εἰς τὴν μνήμην τὰ ὑψηλότερα αἰσθημάτων καὶ τὰ ἰδεώδη τῶν ἀνωτέρων ἀνθρώπων αἰσθημάτων εἰς τὰς τένας, τὸν ἡρωϊσμόν, τὸν ἀνιδιοτελεῖ πατριωτισμόν, τὸν ἐνθουσιώδη ζῆλον καὶ τὴν ἀποσίωσιν πρὸς τὴν δημοσίαν καὶ προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἣ ὅποια συνδέεται μετὰ τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαίας Ελλάδος. Οἱ μὴ τοιαύτη χώρα καταπατεῖται καὶ κρύπτεται ἐπὶ τόσα ἔτη ἀπὸ τὸν κόσμον ὑπὸ ἑνα ζοφερὸν δεσποτισμὸν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία διαρκούς καὶ βαθείας λύπης εἰς τοὺς μεγαλοψύχους ἀνθρώπους τῶν παρελθουσῶν γενεῶν. Ἦτο φυσικὸν λοιπὸν ὅπως ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις τοῦ λαοῦ ἐκείνου κατὰ τὸν ἀρχικὸν του χαρακτῆρα, ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν του, προξενήσῃ αἰσθητὴν καὶ κινήσῃ τὴν συμπάθειαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ ὅποια τόσον περιτράνωσεν κατεδείχθη καθ' ὅλην

τὴν χώραν. Ἐχομεν μεγάλην ἐλπίδα ὅτι ὁ καταδυνάστευόμενος αὐτὸς λαὸς θὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ ὅτι θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ἔθνων τοῦ Κόσμου...»

Ἀπὸ τὸ ἑνὸς ἐτήσιον Διάγγελμα τῆς 2ας Δεβρίου 1823.

«... Ἐπεκράτει πολὺ μεγάλη ἐλπίς, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἡρωικοῦ ἔργου τῶν Ἑλλήνων, ὅτι οὗτοι θ' ἐπέτυχον τὴν ἐλευθερίαν των,

ἀλλ' αἱ διαπραγματεύσεις, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπιδρασιν ἐπ' αὐτῶν. Ἐξ ὧν γνωρίζομεν ὑπάρχον ἀρκετοὶ λόγοι νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς των ἔχασε διὰ παντὸς ὅλην τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐξουσίαν, καὶ ὅτι ἡ Ελλάς θὰ καταστή καὶ πάλιν ἄνεξαρτητον ἔθνος. Ὁ διακαέστερος πόθος μας εἶνε ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν ταύτην τοῦ ἀνεξαρτήτου ἔθνους...»

Ἀπὸ τὸ ὄγδοον ἐτήσιον Διάγγελμα τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1824.

«... Ἡ ἐπιτυχία τῆς Ελλάδος, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸν σχετικὸν πληθυσμὸν τῶν ἀγωνιζομένων μερῶν, προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν ἡμῶν καὶ τὰ γεωγραφικὰ, ὅτι δὲν ἔδωκε τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν εἰς τὰς γείτονας Δυνάμεις εἶναι πρόδηλον. Τὰ αἰσθημάτων ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐξηγέρθησαν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Ἀς ἐλπίζωμεν, ὅτι τὰ αἰσθημάτων ταῦτα θὰ εὐρωσιν ἡμῶς εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων, καὶ ὅτι θὰ προκύβουν ὀριστικώτερα ἀποτελέσματα ὅτι θὰ ἐπιφέρουν μίαν συμ-

φωνίαν μεταξὺ των, ὅπως θέσυν καὶ πάλιν τὴν Ελλάδα ἐπὶ τοῦ βεδᾶφους τοῦ ὁποῖον κατεῖχεν ἄλλ τε καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ἡρωϊκαὶ της προσπάθειαι τῆς σήμερον δίδουν ἀναμφισβητήτους τίτλους...»

Ἡ Ελλάς καὶ οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς Ἕλληνες δὲν ἐπετύγχανον εἰς τὸν ἀγῶνα των καὶ θὰ ἐλάμβανον ἴσον μέρος μεταξὺ τῶν ἔθνων τῆς Γῆς. Πιστεύεται ὅτι ὁλόκληρος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος λαμβάνει μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν των. Καίτοι καμμία δυνάμις δὲν ἐξεδηλώθη πρὸς ὄφελός των, κατὰ τὰς πληροφορίας μας, δὲν ἀντετάχθη ὁμοῦ καὶ καμμία αὐτῶν. Ἡ ὑπόθεσις δ' ἦν ἀγωνίζονται καὶ τὸ ὄνομα των τοὺς διεφύλαξεν ἀπὸ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ καταβάλουν πάντα ἄλλον λαόν. Οἱ συνήθεις ὑπολογισμοὶ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς κατακτήσεως, μετὰ σκοπὸν πρὸς μεγέθυνσιν, οἱ ὁποῖοι ὑπολογισμοὶ ἀναμειγνύονται τόσον πολὺ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν ἔθνων σχέσεις θὰ λησμονήσουν ποτὲ τοὺς

εὐγενεῖς ἀγῶνας τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Βιργίνιως, ὅπως δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμερικανούς προμάχους τῆς ἐλευθερίας της, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ περιβάλλουν πάντοτε μετ' αἰδίου ἐὐγνωμοσύνης.

Οἱαν ἡ Ελλάς, ἡ ἀγωνιζομένη ἀπὸ ἑκατονταετίας, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῶν πατέρων μας, ὑπὲρ τῆς συνολικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους, ἡ τυχασίη ἐκ τῶν περισπασμῶν καὶ παγιοθῆ ἡ εἰρήνη ἐν τῇ Ανατολῇ, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν ἱερῶν καθήκον καὶ πρὸς τοὺς μεγάλους φιλέλληνας τοῦ Νέου Κόσμου, οἵτινες παρέσχον εἰς τὴν νεώτερον Ἑλληνισμὸν τὴν πολυτίμητον ἐνίσχυσιν των. Εἰς μορφὰς εὐγενεῖς, ὅς ἢ τοῦ Τζαίημς Μονρὼ, θὰ εἰδοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ στήσουν τὰς προτομὰς των εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πάνθεον, εἰς διατροφὰν τῆς αἰδίου ἐὐγνωμοσύνης ἡμῶν πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ Ν ΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁδὸς Πειραιῶς 15 Ὀμόνοια

Ἡ ἀρτιωτέρα κατάρτισις. — Συστήμα εὐμεθοδώτατον

Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξέτασις

Κύκλοι 3 μηνῶν διὰ διπλωματικὰς ἐξετάσεις

καὶ μηνιαῖαι τμηματικῶς.

ΑΡΙΣΤΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΙΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

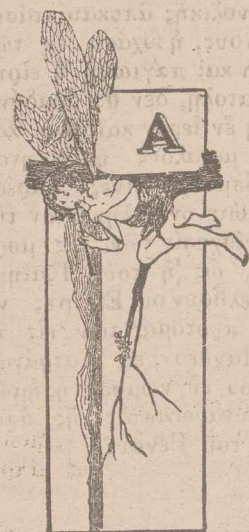
Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII

Η Συνθήκη της βελόνας.

...λλὰ πρὸ ὀλίγων ἤδη λεπτῶν, δὲν τὸ ἀνεγίνωσκε πλέον ὁ Μπωτρελὲς διότι βλέπων εἰς τὸ μεγαλοσφάλμα εἶχε περιπέσει, ἔχασε τὰς δυνάμεις του καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν πεσμένος σὲ μιὰ καρέκλα ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον σου στὰ χέρια του.

Κατασυγκεινημένοι οἱ παρευρισκόμενοι ἀπὸ τὴν διήγησιν τῆς παράξενης αὐτῆς ἱστορίας, εἶχον ὅλα συγκεντρωθῆ, τριγύρω του, ἀναμένοντες μὲ ἀγωνίαν τὴν θὰ ἔλεγε ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἥρωες των.

Αλλὰ ὁ Μπωτρελὲς ἔμενεν ἀκίνητος.

Με καλωσύνην ὁ Βαλμεράς τὸν ἔπλησίασε τοῦ ἀνοίξαι τὰ χέρια καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Ισιδωρὸς Μπωτρελὲς ἔκλειε πύρινα δάκρυα.

Ἡ ὥρα εἶναι τετάρτη πρωινῇ. Ὁ Ισιδωρὸς δὲν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ Λύκειον οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ προτοῦ φέρει εἰς πύργον τοῦ δούλου, τὸν ὅποιον ἐκλήρυνεν ἀντίον τοῦ Λουπέν. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ὥριον ἐκλήρυνεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὴν στιγμὴν τοῦ οἱ φίλοι του τὸν ἔπεργαν μισολιποθυμισμένον μὲ τὸ ἀμάξι.

Χαμένος ὄρκος, χαμένος ἀγὼν! Πᾶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀντεπεξέλθῃ αὐτὸς ἑνὶ ἀδύνατο παιδί, μ' ἑνα Λουπέν, τὸ φανόμενον αὐτὸ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργητικότητος.

Ὁ Ισιδωρὸς εὐρίσκει τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου του ἀπὸ τὸ Λύκειον. Ὁρθὸς μπροστὰ στὸ τῆς τοῦ δωματίου του μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἀκουμπισμένους ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον καὶ μὲ τὸ κεφάλι στηριζόμενον εἰς τὰ ἔσθια τοῦ παρατηρεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ τοῦ ἔξαποστέλλει ὁ καθρέπτης,

Δὲν κλαίει πιά, δὲν θέλει πιά νὰ κλάψῃ δὲν θέλει πιά ν' ἀπελπίζεται ὅπως ἔκαμε πρὸ ὀλίγου. Θέλει νὰ σκεφθῇ καλὰ καὶ νὰ καταλάβῃ.

Καὶ τὰ μάτια τοῦ παρακολουθοῦν ἀρκῶς τὰ μάτια τοῦ στὸν καθρέπτη, σὰ

νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ μέσα στὸν ἴδιον ἐαυτὸ του σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ξένον, καὶ σὰν αὐτὸς ὁ ξένος νὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ τοῦ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ τοῦ πόσῃ ὥρην τὸν βασανίζει. Διὰ ὥραν πολλὰ μὲν εἶται ἔως ὅτου εἰς τὸ τέλος ἀναγκάζεται πλέον νὰ παραδεχθῇ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα.

Ναὶ ἔκαμε λάθος. Ναὶ ἡ ἐξηγήσις τοῦ ἔδωσε στὸ ἔγγραφο ἦτο ἐσφαλμένη. Ἡ λέξις β ε λ ὁ ν α δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν πύργον τοῦ εὐρίσκονται αἱ δ ε σ π ο ι ν ι δ ε ς δὲν εἰσὶν ἐκτὸς βέβαια νὰ ἀφορᾷ τὴν Ραϋμόνδην ντὲ Σαλν-Βεράν καὶ τὴν ἐξαδέλφην τῆς ἀπὸ τοῦ ἔγγραφου αὐτοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ αἰῶνας.

Ἐπομένως ὅλα ἐπῆγαν χαμένα καὶ πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Ἀλλὰ πῶς;

Μα μόνον βάσις θὰ ἦταν ἀσφαλῆς. Τὸ βιβλίον τοῦ ἐδημοσιεύθη ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ XIV. Ἀλλο ἀπὸ τὰ 100 ἀντίτυπα τοῦ ἐτύπωσε ὁ ἐπικλοῦμενος «Σιδηρὸς Προσωπεῖον», μόνον δύο ἐγλύττωσαν ἀπὸ τὰς φλόγας. Καὶ τὸ μὲν ἕνα ἐκλάπη ἀπὸ τὸν λοχαγόν, ὅστις ἦτο παρὼν εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ δὲν ἀνευρέθη πλέον, τὸ δὲ ἄλλο ἐφυλάχθη ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον XIV, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ ἔλαβεν ὁ Λουδοβίκος XV καὶ τέλος παρεδόθη εἰς τὰς φλόγας ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον XVI. Τὸ μόνον ποῦ ἀπομένει εἶναι ἕνα ἀντίγραφον κυριωτέρας σελίδος, ἐκείνης ἐν ᾗ ἡ τῆς περιέχει τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος ἢ μᾶλλον τὴν κρυπτογραφικὴν λύσιν, ἢ ὅποια καὶ ἐδόθη εἰς τὴν Μαρίαν Ἀντουανέτταν, ἥτις τὴν ἔκρυψε μέσα εἰς τὴν σύνοψιν, τὴν ὅποιαν ἐκράτει εἰς τὰ χέρια τῆς.

Τί νὰ ἀπέγεινε ἡ σελὶς αὐτή; Νὰ ἦταν

ἄραγε αὐτή, τὴν ὁποίαν ὁ Μπωτρελὲς ἐκράτησε στὰ χέρια του, καὶ ἦτις τοῦ ἀφηρητάσθη ἀπὸ τὸν γραφέα Μπρεντοῦ; ἢ μήπως εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν Σύνοψιν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας;

Ἀπὸ ὁ Μπωτρελὲς ἀνεπαύθη γιὰ ὀλίγα λεπτά ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα τοῦ φίλου του, ὁ ὅποιος ἦταν περίφημος διὰ τὰς γνώσεις του καὶ τὸν ὅποιον πολλὰκις προσεκάλουν νὰ δώσῃ τὴν γνώμην του εἰς δύσκολα ζητήματα.

Τελευταίως μάλιστα ὁ διευθυντὴς ἐνὸς μουσείου τὸν ἐσυμβουλεύετο διὰ νὰ συντάξῃ τὸν κατάλογόν του,

Ἡ Σύνοψις τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας ἀνεφώνησε; Τὴν παρέδωσε ἡ ἴδια ἡ βασιλισσα εἰς τὴν καμάριέρα τῆς μὲ τὴν κρυφὴ παραγγελίαν νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος δὲ Φερσέν. Ἡ Σύνοψις αὐτή, ἥτις ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη ἐφυλάσσετο μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν οἰκὸγένειαν τοῦ κόμητος, εὐρίσκειται πρὸ πέντε ἐτῶν εἰς τὸ μουσεῖον Καρναβαλέ.

— Εἰς τὸ μουσεῖον Καρναβαλέ; καὶ πῶς εἰσὶν ἐκείνη καὶ τὸ ἐπισκεφθῇ.

— Μὰ σὲ εἰκοσι λεπτά τὸ πολὺ θὰ εἶναι ἀνοικτό.

Τὴν στιγμὴν ἐκρίβως ἀπὸ τὸ παλαιὸν μέγαρον τῆς κυρίας δὲ Λεβινιὲς ἤνοιγας πύλας τοῦ, ὁ Μπωτρελὲς ἐπληρώσε ἀπὸ τὸ ἀμάξι μαζὺ μὲ τὸν φίλον του.

— Μὰ ὁ κύριος Μπωτρελὲς!

Δέκα φωνὲς συγχρόνως ἐχαιρετοῦσαν τὴν ἀφίξιν του. Μὲ μεγάλῃν του δὲ ἐκπλήξιν ἀνεγνώρισε τοὺς δέκα δημοσιογράφους ποῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν παρακολουθοῦσαν τὴν ἐπιθεοῖν τῆς Βελόνας. Καὶ ὁ ξένος ἀπ' αὐτοὺς ἀνεφώνησε.

— Παράξενο, αλήθεια, είχανε όλοι την ίδια έμπνευση. Άς προσέχουμε όμως. Έχει γούστο ο Λουπέν να είναι μεταξύ ήμων!

Εισήλθον όλοι μαζί εις τό μουσειον. Ο διευθυντής, όστις ειδοποιήθη, έτέθη άμέσως εις τάς διαταγάς των δι'ά νά τούς διευκολύνη. Τόδε ώδήγησε ένώπιον μιάς βιβλίνας κ'ι τούς έδειξε ένα μικρό βιβλίον πού δέν είχε καμμία άπολύτως πολυτέλεια στό δέσιμο κ'ι πού διόλου δέν όμοιάζε μέ αντίκειμένο βασιλικό. Εν τούτοις κάποια συγκίνησις κατέλαθεν όλους εις τήν θέαν τού βιβλίου αυτού, τό όποιον είχε κρατήσει στά χέρια της ή βασίλισσα σέ ήμέρες πού είχαν άποβή τόσο τραγικές, κ'ι έπί τού όποιου θά είχαν έπακουμπήσει τό βλέμμα της προσπαθούσα νά εδρη κάποια άνακούφιση... Κανείς δέν έτολμούσε νά τό έγρίσει, ύπó τήν έντύπωσιν ότι θά έκαμναι ιεροσουλάν.

— Ελάτε, κύριε Μπωτρελέ, αυτό είναι δική σας δουλειά.

Επιασε τό βιβλίον μέ τρέμοντα χέρια. Ηράχματι ή έμφάνισίς του όμοιάζε πολύ μέ τήν περιγραφήν, τήν όποιαν έδιδε γι' αυτό ο συγγραφέας τού βιβλίου. Υπήρχε πρώτον ένα χάρτινον κάλυμα, άρκετά έφθαρμένο καί λερωμένο, κάτωθεν δέ αυτού τό δέσιμο τού βιβλίου από δέρμα πολύ καλό.

Μέ ποίαν συγκίνησιν ο Μπωτρελέ έπαχείρησε ν' ανακαλύψη τήν έσωτερικήν θήκην! Μήπως ήταν άρα γε μύθος; Η πράγματι θά εδρίσκε τό έγγραφο τό όποιον ο Λουδοβίκος ο XVI είχε κληροδοτήσει εις τήν βασίλισσαν καί αυτή εις τόν έπιστήθιον φίλον της;

Εις τήν πρώτην σελίδα τού άνω μέρους τού βιβλίου ούδεμία κρυφή θήκη έπαρουσιάζετο.

— Τίποτε έψιθύρισε!

— Τίποτε επανέλαβον καί οι δέκα όλοι παρευρισκόμενοι μέ άπογοήτουν.

Αλλά εις τήν τελευταίαν σελίδα παραδιάσε όλίγον τό άνοιγμα τού βιβλίου, άντελήφθη άμέσως ότι τό χαρτί μέ εύκολίαν εφεκολλούσε από τό έξώφυλλον., Εχώσε σ.γ.ά-σ.γ.ά τό δάκτυλό του... κ'ι ποιε έμπόδιον επαρουσιάζετο. . Οχι! Δέν υπήρχεν άμφιβολία... κάποιο χαρτί υπήρχεν εκεί μέσα!

— Δέν είναι δυνατόν!... έψιθύρισε μέ τρέμουσιν φωνήν.

— Γρήγορα, γρήγορα, τού έφώνεζαν. τί περιμένετε!

— Αν τυρην ένα χαρτί διπλωμένο στά δύο,

— Λοιπόν, διαδέχαστε!... νά υπάρχουν λέξεις, λέξεις μισοσδυμένες μέ κόκκινο μελάνι, ή μάλλον μέ αίμα θά έλεγε κανείς!... μέ διαδέχαστε λοιπόν!...

Ο Μπωτρελέ βιάζων τόν έαυτόν του έδιάδεχε μέ χαμηλήν φωνήν.

«Σέ ένα Φερσέν. Για τόν υιόν μου. 16 όκτωβρίου 1793... Μαρία Αντωνέττα...»

Καί έξηκ'α ο Μπωτρελέ εξέβαλε μίαν φωνήν εκπλήξεως. Κάτωθεν της υπογραφής της βασίλισσης, υπήρχε... υπήρχε μέ μαύρο μελάνι ή υπογραφή! «Αρσέν Λουπέν!»

Όλοι ο ένας κατόπιν τού άλλου ήρπαζαν τό χαρτί καί τό ίδιο επιφώνημα εξέφευγε από τά χείλη τους.

Μαρία Αντωνέττα... Αρσέν Λουπέν. Μία μακρά σιγή επηκολούθησε.

— Ο Αρσέν Λουπέν... έψιθύρισε τέλος ο ένας εξ αυτών.

— Ναι, ο Αρσέν Λουπέν επανέλαβεν ο Μπωτρελέ. Ο φίλος της βασίλισσης δέν έννόησε τήν φωνήν της άποθνούσης! Ε-

ζησε μέ τήν άνάμνησιν πού τού έστειλε χωρίς νά έμβυθύνη εις τόν λόγον της άποστολής αυτής... Ο Λουπέν τά έκατάλαβε όλα, καί τό έπηρε.

— Τί έπηρε;

— Μά τό έγγραφο! Τό έγγραφο πού είχε γράψει ο Λουδοβίκος XVI, καί τό όποιον εκράτησα κ'ι έγώ πρós στιγμήν στά χέρια μου. Είχε ακριβώς τήν ίδια έμφάνισιν μ' αυτό τό χαρτί έδώ, τήν ίδια σφραγίδα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο Λουπέν αγωνίσθηκε τόσο νά μου άφάρπαξη τό έγγραφο αυτό πού θά μου άπεκάλυπτε πολλά, άπλώς καί μόνον μέ τήν εξέτασιν της σφραγίδος.

— Καί τώρα;

— Καί τώρα, αφού τό έγγραφο τού όποιου γνωρίζω τό περιεχόμενον είναι αθηντικό, αφού άνεγνώρισα τά ίχνη της σφραγίδος, αφού ή ίδια ή Μαρία Αντωνέττα μου επιβεβαιώνει μέ τό χέρι της ότι όλη ή διήγησις περί τού έν λόγφ βιβλίου, τήν όποιαν μ'ε έκαμεν ο κ. Μαυσεμπάν είναι πραγματική, αφού υπάρχει πράγματι ένα ιστορικόν πρόβλημα της Βελόνας, είμαι βέβαιος πλέον πως θά τό ανακαλύψω.

— Μά πώς; αθηντικό ή όχι τό έγγραφο δέν είμπορεί νά σας χρησιμεύση εις τίποτε άν δέν κατορθώσετε καθ' όλοκληρίαν νά τό εξηγήσετε αφού ο Λουδοβίκος XVI κατέστρεψε τό βιβλίον πού έδιδε τήν εξήγησιν.

— Ναι, αλλά τό άλλο άγτίπτον, τό όποιον ο λοχαγός έσωσεν από τάς φλόγας δέν κατεστράφη.

— Πώς τό έξέρετε;

— Αποδείξατέ μου άν μπορείτε τό έναντίον,

Ο Μπωτρελέ έμεινε πρós στιγμήν σκεπτικός άν νά έπροσπαθούσε νά τακτο-

ποίησιν τάς σκέψεις του έντός όλίγου δέ έπρόφερεν άποτεινόμενος μάλλον πρós τόν έαυτόν του.

— Κάτοχος τού μυστικού ο λοχαγός αρχίζει από τού νά εκμυστηρεύεται μέρη αυτού εις τάς στήλας της έφημερίδος. τήν όποιαν εδρίσκει ο διαέγγονός του. Επειτα επακολουθεί άπόλυτος σιγή. Τήν λύσιν τού αίνιγματος δέν τήν δίδει. Διαιτί; Διότι όλίγον κατ' όλίγον τού έρχεται ή σατανική ιδέα νά χρησιμοποίησιν τό μυστικόν διά τόν έαυτόν του. Η άποδείξις; Απλούστατα ή δολοφονία του, τό θαυμάσιον κόσμημα πού εδρίσκουν άπάνω του καί τό όποιον θά υπήρχε στόν βασιλικό θησαυρό τού όποιου ή ανακάλυψις άποτελεί ακριβώς τό μυστήριο της Κούφιας Βελόνας. Ο Λουπέν άφησε νά τό έννοήσω καί είμαι βέβαιος ότι δέν μ' έγελούσε.

— Επομένως συμπεραίνετε;

— Συμπεραίνω ότι πρέπει νά κάμωμε γύρω από τήν ιστορία αυτήν όσον τό δυνατόν περισσότερο θόρυβον καί νά γίνη γνωστόν ότι ζήταώμεν νά εδρωμεν ένα βιβλίον, τό όποιον φέρει τόν τίτλον «Η Συνθήκη της Βελόνας». Ίσως θά τό ανακαλύψωμεν στό βάθος καμμίας έπαρχιακής βιβλιοθήκης.

Αμέσως όλα έγιναν όπως τά είπε καί ο ίδιος χωρίς ν' άναμένην τό αποτέλεσμα ήρχισε τάς έρεγείας του.

Τού επαρουσιάζετο ένα κύριον σήμειον, ή δολοφονία είχε λάβει χώραν εις τά περίχωρα τού Γκαζιόν. Αμέσως τήν ίδια ακριβώς ήμέρα μετέβη εις τήν πόλιν αυτήν. Βέβαια δέν ήλπιζε νά ανακαλύψη ένα έγκλημα, τό όποιον είχε λάβει χώραν διακόσια έτη προητέτερα, άλλ' έν τούτοις

υπάρχουν μερικά περιστατικά που αφήνουν ίχνη εις τὰς πηρώσεις μιᾶς χώρας.

Εφαῖξε παντοῦ, ἐδιέχεσε ὅλα τὰ πρακτικά τῶν φυλακῶν, ὅλας τὰς ἀναφορὰς τῶν ἀστυνομικῶν τημάτων ἀλλὰ, πουθενὰ δὲν ἀνεγέρετο ἡ δολοφονία ἐνὸς λοχαγοῦ, κατὰ τὸν XVII αἰῶνα.

Δὲν ἀπεθάρρυνθη ἐντούτοις ἀλλ' ἐξακολούθησε τὰς ἐρεῖνας του εἰς τὸ Παρίσι ὅπου εἶχεν ἴσως διαδικασθῇ ἡ υπόθεσις αἱ προσπάθειαι του ἔμειναν ὁμοίαι καὶ ἐδῶ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ μία ἄλλη σκέψις τὸν ὤθησε πρὸς μία ἀντὶθετον κατεῦθυνσιν. Ἦταν ἴσως δυνατόν νὰ μάθῃ κανεὶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ὁποίου ὁ ἐγγονὸς εἶχεν

μεταναστεύσει καὶ ὁ διεγγονὸς ὕπηρετοῦσε εἰς τὰ στρατεύματα τῆς Δημοκρατίας καὶ εἶχεν ἀπορραβῆθῃ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ιάμπλ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκρατεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Μετὰ μεγάλη ὑπομονὴν κατῳρῶσε νὰ συντάξῃ ἕνα κατάλογον, εἰς τὸν ὁποῖον δύο ὀνόματα τοῦλάχιστον ἐπαρουσίαζαν κάποιαν σχέσιν. Ο ἴ. δὲ Λ α μ π ε ρ ι, ὑπὸ τὸν Λουδοβικὸν τὸς XVI, ὁ πολίτης Λ α μ π ρ ι, ὑπὸ τὴν Τρομοκρατίαν.

Ἦταν ἤδη ἕνα σημαντικὸ βῆμα πρὸς τὸ ἐμπρὸς, τὸ ὁποῖον ἐσπευσε ν' ἀνακαινώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας ζητῶν ἂν γινώσκοντο κανεὶς νὰ τοῦ παράσχω πληροφορίας ἐπὶ τοῦ Λαμπέρ αὐτοῦ ἢ τῶν ἀπογόνων του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α.ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40—74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία κυρίας Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἀνευ φαρμάκων εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλεῖστα ὅσα χρόνια νοσήματα δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτοί

Ρευματισμοί, Ισχναλγίαι, Στοιμαχικά, δυσκοιλιότης, Προστατίτις, Ψαμμιάσις, Αὐπνία, Εξηντηλμένοι ὀργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αἰκονα ἔλκη, Πολυσαρκία, Αἱμορροΐδες κτλ.

Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοκλήρωσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες κτλ. δι' ἰδιαίτερας μεθόδου μετὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Τὸ Βασίλειον τοῦ Σιάμ, καίτοι εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἰνδονήσιας, ἀνεκαλύφθη δὲ κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα ὑπὸ τῶν Πορτογάλων, ἀργότερον δὲ ἤλθον οἱ Γάλλοι οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ ἐπεκτείνουν τὸ γαλλικὸν γόητρον εἰς τὴν Ἀπω Ανατολήν, κατορθώσαντες νὰ ἀποκαταστήσουν στενάς σχέσεις μετὰ τοῦ Βασιλέως τοῦ Σιάμ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἀνέρχεται εἰς 6.000.000 κατοίκους, πρωτεύουσα δὲ εἶναι ἡ Μπαγκόκ, πόλις εὐρωπαϊκὴ, ἀριθμοῦσα 600.000 κατοίκους. Ἐνεκεν δὲ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικῆς ὀψείδος τῆς καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοποθεσίας τῆς, ἐπωνομάσθη «Βενετία τῆς Ἀσίας».

Τὰ πρῶτα γραμματόσημα τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν, ἐξεδόθησαν τὸ ἔτος 1888, ἔφερον δὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Σουλάνγκορν, βασιλεύοντος ἀπὸ τὸ ἔτος 1853. Ἡ σειρά αὕτη ἀποτελεῖτο ἀπὸ 5 διαφόρους ἀξίας, τοῦ 1 λότ, 1 ἄττ, 1 πύνυγκ, 1 σόνγκιου, καὶ τοῦ 1 σαλαίνγκ.

Ἡ νομισματικὴ μονὰς τοῦ Σιάμ εἶναι τὸ τίκαλ, ὑποδιαιρούμενον εἰς 4 σαλαίνγκ, 16 σόνγκιου, 32 πύνυγκ, 64 ἄττ, καὶ 128 λότ.

Πέντε ἔτη ἀργότερον κατὰ τὸ ἔτος 1887 ἐξεδόθη μία ἄλλη σειρά ἐξ ὀκτὼ γραμματῶσεων, μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως, ἀξίας 1, 2, 3, 4, 8, 12, 24 καὶ 64 ἄττ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1889-1899 πολλὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς ταύτης ἐπεσφραγίσθησαν διὰ νέων ἀξιών.

Τὸ 1900 ἐκυκλοφόρησε μία νέα σειρά μετὰ τὴν αὐτὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς αὐτὰς μετὰ τῆς προηγουμένης. Τὸ 1905 ἐπεσφραγίσθησαν μερικὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς ταύτης διὰ νέας ἀξίας.

Τὸ 1906 ἐξεδόθη ἄλλη σειρά μετὰ νεωτέραν εἰκόνα τὸν Βασιλέως, ἀποτελουμένη ἀπὸ 9 ἀξίας τῶν 1, 2, 3, 4, 5, 8, 1, καὶ 24 ἄττ καὶ τοῦ 1 τίκαλ.

Τὸ προσεχὲς ἔτος 1907 ἐκυκλοφόρησαν φορολογικὰ γραμματόσημα τῶν 10, 20, 40 τίκαλ, χρώματος πορτοκαλί, τιμωμένων σήμερον 1.000 γαλ. φράγκα.

Τὸ 1909 ἐξεδόθη μία ἀναμνηστικὴ σειρά ἐπὶ τῇ 40 ἑπεταίᾳ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως Σουλάνγκορν, ἀποτελουμένη ἀπὸ 7 ἀξίας, τῶν 1, 2, 3, 5, 10, 20, καὶ 40 τίκαλ. — Τὰ γραμματόσημα τῆς σειρᾶς ταύτης φέρουσιν ὡς εἰκόνα τὸν Βασιλέα ἐπιπλέον. Ἐπίσης τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπεσφραγίσθησαν 5 γραμματόσημα τῆς σειρᾶς 1906 διὰ τὴν λέξιν «Inbilee 1868 1908».

Τὸ 1910 ἐκυκλοφόρησαν ἄλλη σειρά ἐξ 6 ἀξιών τῶν 2, 3, 6, 12, 24, καὶ 68 σαλαίνγκ μετὰ τὴν τελευταίαν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως.

Επισυμβάντος τεθανάτου του Βασιλέως Σουλτογκόρν, τη 23 Οκτωβρίου 1910, τον διεδέχθη ο υιός του του Βαζιραδάν, ηλικίας τότε 19 ετών ανακηρυχθείς Βασιλεύς των Δεκέμβριον 1911.

Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἐξεδόθη μία νέα σειρά, μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Βασιλέως ἀποτελουμένη ἀπὸ 15 διάφορας ἀξίας.

Κατὰ τὰ ἔτη 1912—16 ἐκυκλοφόρησαν ἡ σειρά αὕτη, ἐπισφραγισθέντων ἀξιών τινων.

Τὸ 1918 ἐπισφραγίσθησαν ἀξίαι τινὲς τῆς σειράς ταύτης δι' ἐνὸς Σταυροῦ ἐντὸς κύκλου, πωληθεῖσαι πρὸς ὄφελος τοῦ Εὐεθροῦ Σταυροῦ.

Τὸ 1919 ἐπισφραγίσθησαν αἱ αὐταὶ ἀξίαι διὰ τῆς λέξεως «Νίκη» εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης τῶν συμμάχων κατὰ τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον. Τὸ 1920 ἐκυκλοφόρησαν ἡ νέα σειρά μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως ἀποτελουμένην ἐκ τῶν ἐξῆς ἀξιών. 2, 3, 5, 20, 15, 25 καὶ 60 σελύγῃ.

Ὁ σειρά αὕτη εἶναι ἐν χρήσει μέχρι τῆς σήμερον,

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Μετὰ χαρὰς πληροφοροῦμεν τὸν Φιλατελιστικὸν κόσμον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα. ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου φιλέλληρος ποιητοῦ λόρδου Βύρωνος.

Τὰ γραμματόσημα ταῦτα θὰ εἶναι δύο τύπων. Εἰς τὸν ἓνα θὰ εἶναι ἡ προτομή τοῦ Βύρωνος καλεῖς τὸ ἄλλο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Βύρωνος

εἰς Μεσολόγγιον τὴν 7 Ιανουαρίου 1824, ἐκ πίνακος τοῦ Θ. Βρυζάκη κατασκευασθέντος ἐν Λονδίῳ τὸ ἔτος 1861. Αἱ ἀξίαι θὰ εἶναι δύο, τῶν 80 λεπτῶν διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τῶν 2 δραχμῶν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν.

Ἡ παραγγελία ἐδόθη εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ ἐργαστάσιον Ἀσπιώτη, τὸ ὅποιον ἀνέλαβε τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν τῶν. Θὰ τεθῶσιν δὲ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς κυκλοφορίαν τὴν 1ην προσεχούσης Ἀπριλίου.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορώσαν μόνον τὰς φιλατελιστικὰς σελίδας ἀπευθυντέον κ. Κ. Αγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Ανταλλάσσω γραμματόσημα μετὰ παντὸς ἐπιθυμοῦντος τὴν τοιαύτην ἀνταλλαγὴν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΔΑΔΩΣ
Δασάρχης-Δράμα

Ὁ εὐφύμως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρός

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΘΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς πυνδύσας ἐν Παρισίοις τὰ Αφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboisiere, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21. ΑΘΗΝΑΙ

Πάρδος δόδου Πειραιῶς (παρὰ πλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὁραὶ ἐπισυνέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝᾳ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΡΗΝΤΙΓΚ

==

Αναπαράστασις τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων
τῶν ἀρχαίων καὶ συγχρόνων Ἑλλήνων

Εἰς τὴν βιομηχανικὴν πόλιν τῆς Πενσυλβανίας, τὸ Ρήντιγκ, εἶχεν εορτασθῇ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου ἡ ἐκπαινετικὴ τῆς πόλεως εἰς ἣν συμμετέσχον ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς πόλεως. Ἡ παρέλκισις ὅλων τῶν Ὀργανώσεων καὶ τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς πόλεως ὑπερέβη εἰς ἐπιβολὴν καὶ μεγάλειον πᾶσιν ἄλλῃν προηγουμένην ἐν τῇ πόλει, περιγράφεται δ' ὡς μία τῶν ὁραιότερων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων ἐξ ὧν ἐγέναν ποτε ἐν τῇ χώρᾳ. Τὴν παρέλκισιν ἐπεθεώρησεν ὁ Κυβερνήτης τῆς Πολιτείας Πενσυλβανίας Πίνσοτ, πολλοὶ δὲ Δήμαρχοι καὶ πολιτικοὶ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Πολιτείας καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἐκλήθησαν ὅπως παροστήσωσιν εἰς τὰς εορτάς τοῦ Ρήντιγκ εἰς τὰς ὁποίας ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ἀντιπροσωπεύωσιν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον καὶ ἡ ξένης καταγωγῆς πολῖται, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Ἕλληνες.

Τὸ Πολωνικόν, τὸ Γαλλικόν, τὸ Ἰταλικόν καὶ Ἑλβετικόν στοιχεῖον, καθὼς καὶ τὸ Σκωτικόν παρουσίασεν ἀξιόλογα κινήματα περίπτερα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεδεικνύοντο ὅτι καλὸν καὶ ὠραῖον συνεισφέρειν τὰ στοιχεία ταῦτα εἰς τὴν θετὴν τὴν πατρίδα.

Ἐν τούτοις, ὡς ἔγγραψεν καὶ ἔφη

μερίδες τῆς πόλεως, «ἡ καλλίτερον κεκοσμημένη ἐκθεσις κατὰ τὴν παρέλκισιν ὑπῆρξεν ἡ Ἑλληνικὴ ἀναπαράστασις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἐκτάκτως ὠραῖον καὶ χαριέστατον». Τὴν Ἑλληνικὴν πρωτοπορίαν ἀπετέλουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς παροικίας ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς πόλεως ἐνδεδυμένοι παλαιὰ ἐνδυματῖα. Τούτους ἠκολούθουν ὁμάδες παριστάνουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν προόδον τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Ἑλλήνων. Τὸ θέαμα τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, παρουσάζει «ὡς καλλιτεχνικὸν ἀπεικόνισμα τῆς Ἀρχαίας καὶ Νεωτέρας Ἑλλάδος μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον προσχωροῦντά ἐφ' ἄρματος μετὰ χρυσοῦς καὶ ἐνδυμασίαν ἔχοντα εἰς τὸ ἄρμα τὸν ἵππογον. Οἱ Ἕλληνες ἀναπαράστησαν τὰς παλαιὰς στολὰς τῆς Ἑλλάδος, πολλὰν ἐκείνην ἐσθρίδον κατὰ τὴν παρέλκισιν, ἡ ὁποία ἦτο ὠραία ἔμα καὶ καλλιτεχνική. Τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον ἀπεδύθη ὁ λαμπρὸς σὸς Παν. Κουλουράκης.

Τὰ αὐτὰ ἐκτελεῖται ἐπὶ προξενῇσαν αἱ ἐννέα Μοῦσαι καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ ὁποῖα ἀνάπαυ

σπαύθησαν υπό την διεύθυνσιν τῆς ἀρχαιοφίλου καλλιτέχνιδος Μπαρσέβα "Ασκαυίθ καὶ τοῦ Κάρολ Νάουφ, τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία εἶχε καλέσῃ ἐπὶ τούτῳ ὅπως διοργανώσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς συμμετοχῆς. Τὸν Ἀπρίλιον, ὑπεδύθη ὁ ὠρεῖος νέος Πανίκλ Ζαφειρίου, ἐνῷ τὰς Μουσας ὑπεδύθησαν αἱ ὠρεῖαι νέαι. Ὁλυμπία Ἀντωνίου, Μαρία Κυπριώτου, Ἑλένη Ζώρα, Λιλή Κλώνη, Σάδη Δημητριάδου, Γεωργία Περιπέλους, Σάβη Καλούδη, Δωροθέα Γκιλαμικά καὶ Δημητρία Μαροκοπούλου.

Λαμπρὸν θέαμα παρουσίασεν ἡ ὁμάς, ἡ ὁποία ἐχόρευσε τοὺς Διονυσιακοὺς χορούς. Πέντε ἀρχαιοτροπῶς ἐνδεδυμένοι νέοι, ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν Διόνυσον, ἐχόρευσαν μετὰ χάριτος ἐπισπιάσασαι τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ὡς Διόνυσος ἐχόρευσεν ὁ κ. Παναγιώτης Καραντοστότης, ἐνῷ αἱ Αἰδές Δέσποινα Κανοσοῦζη, Φερονίκη Γισβαννοῦλα, Εὐα Δούκα, Μαρία Σερεμέτη καὶ Ἄννα Πήτες ἀντεπροσώπευσαν τὰς χορευτρίδας.

Πλὴν τούτων καὶ ἄλλα συμπλέγματα, ὡς καὶ τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων καὶ ἀναπαράστάσεις τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ζωῆς ἐκάλαν

μεγάλῃ ἐντύπωσιν, δικαιώσαντα τὸν Ἕλληνα, τοῦ ὁποίου ἡξιώθη ἡ Ἑλληνικὴ συμμετοχὴ εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς πόλεως.

Ἡ Επιτροπὴ ἡ ὁποία διωργάνωσε καὶ ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρας ἐν τῷ εὐπρόσωπον ἔργον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐξῆς: Κωνσταντ. Μάντη, Πρόεδρον. Γεώργιον Μεγαλάρουλον, Γεώργ. Πολίτην, Γ. Χόλλιν, Τσάρλες Κάλφα, Γεώργιον Μπαζάραν, Γεώργιον Θωμᾶν, Κωνστ. Κόντην καὶ Γ. Καριθράπητην.

A.O. Δ. Ο.

Ἡ νέα ἀγγλικὴ Κυβέρνησις περιλαμβάνει (διὰ πρώτην φοράν) καὶ μίαν γυναῖκα ὑφυπουργόν.

— Εἶναι ἡ δις Μαργαρίτα (καὶ καὶ: Μάγκη) Μπρόνφιλντ, πρῶτην διδασκαλίσσασα, ἐκλεγείσα βουλευτὶς τοῦ Νόρθαμπτον κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

— Ὁ κ. Μακδόναλντ τὴν προσέλαβεν ὡς καινοβουλευτικὴν ὑφυπουργὸν τῆς Ἑργασίας.

— Ὁ ὑφυπουργικὸς μισθὸς τῆς δίδος Μάγκης δὲν εἶναι καὶ εὐκατὰ φρονήτος: 1,200 στερλίνας (300 χιλ. δοχ. ἐτησίως).

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΑΦΙΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΑΓΩΓΕΣΤΟΙ ΧΩΡΑΙ ΚΑΙ ΛΑΟΙ

Η ΝΕΑ

ΦΙΛΗ ΣΑΜΠΙΟ

νας λοχαγὸς τοῦ ἀεροναυτικοῦ σώματος τῆς Αὐστραλίας, ὀνόματι Φράνκ Χώρλη, εἰς μίαν περιόδειαν εἰς τὴν Νέαν Γουινέα, νήσον, κειμένην πρὸς τὰ ὅρια τῆς Αὐστραλίας, ἀνεκάλυψε, κατόπιν περι-

ηγήσεως δύο ἐτῶν, μίαν ἀνθρωποφάγον φυλὴν, χρώματος ὀρειχάλκου ἡ ὁποία, ἐξαιρέσει τοῦ χρώματός της, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς μία Σιμητικὴ φυλὴ. Τόσον ἐμπούλουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπολιτίστου αὐτῆς φυλῆς πρὸς τὰ τῶν Σιμητικῶν. ὥστε εὐθεωρήθη, ὅτι αὕτη εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀπολεσθεύσας φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ νέα φυλὴ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ἐξερευνητοῦ Χώρλη, τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, εἰς τὸν κέντρον τῆς νήσου Γουινέας, ὅπου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχε διεισδύσει λευκὸς ἀνθρώπος. Ὁ λοχαγὸς Χώρλη εἶχε προχωρήσει 250 μίλια, μὲν ἐπὶ τούτῳ καταρτισθὲν πλοῖον, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Φλάυ, ἐκ τῆς λίμνης Μώρρυ τῆς Νέας Γουινέας ἢ Πάπουας, ὡς ἄλλως ὀνομάζεται.

Επὶ δύο ἔτη περιήρχετο τὰ ἀγνωστα ἔλη διὰ ὑδροπλάνων, τὴν δὲ

λίμνην Μώρρη ἐξερεύνησε διὰ τοῦ πλοίου του.

Ἡ νέα φυλὴ ἀπεκλήθη «Σάμπιο» ἐπειδὴ, ὅταν οἱ ἄγριοι ἴδουν τὰ πλησιάζῃ ἀνθρώπος εἰς τὰ μέρη των τὸν χαιρετοῦν μακρόθεν μὲ τὴν λέξιν «σάμπιο», καὶ κινεῖν τὰ κωπιά των, ἰδόντες τὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἔξους, ὅτι πρόκειται περὶ φιλικωτάτης ὑποδοχῆς.

Μὲ αὐτὸ τὸ τέχνασμα οἱ Σάμπιο κατῴρθωσαν νὰ παρασύρουν τὸν ἐξερευνητήν, μαζὺ μὲ τοὺς λευκοὺς ἀκολουθοῦσας τοι, εἰς μίαν ἐνέδραν, κατὰ τὴν πρῶτην των ἐπισκεψιν, ἐξ ἧς μετὰ δυσκολίας ἐξήλθον καὶ ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὰ φάρμακα δέλη, τὰ ὁποία οἱ Σάμπιο ἔριπτον κατ' αὐτῶν προσηδόν.

Ὁ λοχαγὸς Χώρλη, ὁ ὁποῖος δὲν συγγήνησε διὰ πρώτην φοράν παράδοξα κατὰ τὸ ταξιδεῖόν του, ἀφ' οὗ εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Πόλου, μετὰ τοῦ ἐξερευνητοῦ Σάκλετον, τῷ 1914-17, χρηματίσας τότε φωτογράφος τῆς ἀποστολῆς, δὲν ἐπαύσατο νὰ συνάψῃ φιλικὰς σχέσεις πρὸς τοὺς Σάμπιο. Κατῴρθωσε τοῦτο διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τενεκεδένιων δοχείων, ἀντὶ

προϊόντων, τὰ ὅποια τοῖς ἐδίδον οἱ ἰθαγενεῖς. Τὰ πρῶτόντα ταῦτα εὐρίσκονται τώρα εἰς τὴν Αὐστραλιανὸν Μουσεῖον τοῦ Σίδνεϋ. Οἱ Σάμπιο δὲν εἶχον ἰδῆ ποτὲ μέταλλον προηγουμένως, τὰς δὲ τροφάς των ἔδραζον ἐντὸς πλινθίνων κοιλωμάτων ἢ χυτῶν ἐκ μπαμπού.

Ο λοχαγὸς Χώρλη περιγράφει τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ὡς ἐξαιρετικῶς ἰσχυροὺς, ἀναλόγως τοῦ μικροῦ των ἀναστήματος. Καίτοι ἔχουν ὕψος πέντε ποδῶν καὶ ἐξ ἑντῶν, οὗτοι κατορθώνουν νὰ λυγρίζουν τόξα, μακρύτερα κατ' ἀρκετοὺς πόδας ἀπὸ τὸ ὕψος των.

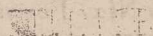

Τὸ ὑψηλότερον ἀξίωμα μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων τούτων τῆς Πάπουας, δίδεται εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἔχει εἰς τὴν κατοικίαν του πὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν τῶν κρανίων. Ο λοχαγὸς παρετήρησεν, ὅτι τὸ μνημεῖον ἐνδὸς ἀρχηγοῦ ἦτο κατασκευασμένον μετρίαντα ἑξ κρανία τῶν θυμάτων του. Τὸ σύνθημα τῶν ἰθαγενῶν τούτων εἶναι· Ὅσο περισσότερα θύματα εἰς τὸν κόσμον, τόσοι περισσότεροι δοῦλοι εἰς τὸν μέλλοντα. Ὡς διόλου ἀντίθετος δοξασίς, ἀπ' οὗ πιστεύουν αἱ πολιτισμέναι φυλαί.

Οἱ καννίβαλοι οὗτοι κατασκευάζουν ἀπὸ ξύλου ἐν εἶδος διαφράγμα-

τος· ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετοῦν τὸ θήραμα των ἀφροῦ σπᾶσιν τὰς χεῖρας καὶ τὰς κνήμας των, διὰ νὰ μὴ δυνήθουν νὰ δραπέτευσιν. Εἶναι φοβερὸν θέαμα. Τὸ σῶμα τῆ ἐπαύριον κόπτεται καὶ ἀλατίζεται καὶ ἀλείφεται μετ' φοινικέλαιον διὰ νὰ τὸ δράσουν.

Οἱ ἰθαγενεῖς ἐτρόμαξαν, ὅταν εἶδον τοὺς ἀεροπόρους καὶ τοὺς ὑπελαβον ὡς διαδόλους. Τοὺς ἔσφαζαν ἕνα χοῖρον κάθε ἡμέραν. Ο λοχαγὸς Χώρλη ἐπεσεκέφθη ἐπίσης τῶν φυλῶν τῶν πυγμαίων εἰς τὰ ὅρη καὶ παρηκολούθησεν ἕνα διαγωνισμόν «καφαλίσματος», ὁ ὅποιος διήρκεσεν ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Ἡ Νέα Γουινέα ἢ Πάπουα χωρίζεται ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Τόρρες, τὸ δυτικὸν ἥμισυ μετ' ἐμβαδὸν 152,000 τετρ. μ. καὶ πληθυσμὸν 200,000 κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὀλλανδῶν, ἐνῶ τὸ ἀνατολικὸν ἥμισυ, μετ' ἐκτασιν 90,540 τετρ. μ. καὶ πληθυσμὸν 350,000, κατέχεται ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Αἱ κλιματολογικαὶ συνθήκαι εἶναι ὡς τῶν τροπικῶν χωρῶν, μεγάλης θερμότητος, μετ' ἑλαφίαν μεταβολὰς τοῦ καιροῦ. Τὸ ἔδαφος καλύπτεται ἀπὸ τροπικὰ φυτὰ, οἱ δὲ κάτοικοι εἶνε Παπούοι.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ ἱακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Ἡ Ἑλλάς μετ' ἐξέλιξιν τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων

Ἐπὶ τέλους κινούμεθα. Ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον μόνον δὲν θὰ μετασχηματίζῃ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τῶν Παρισίων. Αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι περὶ τοῖς ἀρμοδίοις σκέψεις—αἵτινες πάντως εἶναι καὶ ἡ καλλίτεραι—ἀπεκρυσταλλώθησαν εἰς ὁρισμένην ἀπόφασιν ὅπως ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν 8ην Διεθνή Ὀλυμπιάδα δι' ὀλίγων μὲν ἀλλὰ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιλέκτων ἀθλητικῶν ἀντιπροσώπων της τόσοι εἰς τὸν κυρίως ἀθλητικὸν τοῦ Στίβου, ὅσοι καὶ εἰς τὴν Ὀπλομαχίαν, Σκοποβολὴν καὶ Τέννις.

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλ. Γυμν. Σωματείων πᾶσαν ἐπελήφθη μετὰ δραστηριότητος τῆς ἐνάρετος σοφίας καὶ ὑπὸ τῆς ἀμεσῆς ἐπιβλεψῆς τῆς προπονήσεως τῶν ἀθλητῶν. Πρὸς τοῦτο ἐξελέχθησαν εἰδικὴν ἐπὶ τῶν ἀθλητικῶν προπονήσεων ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν ἀνέθετο τὴν μελέτην καὶ ἐκτέλεσιν ὁμοιόμορφου συστήματος προπονήσεως διὰ τοὺς ἀθλητάς ὅλων τῶν πόλεων, ἐν οἷς Γυμναστικοὶ Σύλλογοι ὑπαγομένοντες εἰς τὸν Σύνδεσμον.

Ἡ οὕτω καταρτισθεῖσα εἰδικὴ ἐπιτροπὴ εἰς τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα τοῦ Στίβου καθώρισεν τὸν τρόπον

ἐνάρετος ὁμοιόμορφον καὶ ταῦτο χρόνον προπονήσεως τῶν ἀθλητῶν τῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅσον καὶ τῶν διαφόρων ἀθλητικῶν Συλλόγων τῶν ἐπαρχιῶν.

ΚΕΝΤΡΑ ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΩΣ

Κατὰ ταῦτα διὰ τὸ Πρῶτον Στάδιον Προκαταρκτικῆς προπονήσεως ὁρίζονται ὡς κέντρα προπονήσεως : διὰ τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ Περίχωρα τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεσὴν ἐπιβλεψὴν τῆς ἀθλητικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ἐπὶ αὐτῆς ὁρισθησάντων εἰδικῶν γυμναστῶν.

Διὰ τὴν Θεσσαλονίκην—τὸ Στάδιον τοῦ Γυμν. Συλλόγου «Ὁρακλέους» καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεσὴν ἐπιβλεψὴν πανταχοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ 3 μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ «Ὁρακλέους» καὶ 2 μελῶν τοῦ Ἀθλητ. καὶ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου «Ἀρεῶς», ὁρισθέντων ἐν κοινῇ συστάσει ὡς ἐκ τῶν μᾶλλον περὶ τὰ ἀθλητικὰ εἰδικῶν. Οἱ ἑμισθιοὶ γυμναστῆται τῶν εἰρησίων Συλλόγων ἐφ' ὅσον διατηροῦσι τοιοῦτους θέλους βοηθῆ τὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὸ ἔργον της.

Διὰ τὸν Βόλον.—Τὸ Γυμναστικὸν τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου Βόλου καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεσὴν ἐπιτροπὴν πανταχοῦς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τούτου ὁρισθέντος ἐκ τῶν μᾶλλον εἰδικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἑμισθιος Γυμνα-

στής τοῦ Συλλόγου.

Διὰ τὰς Πάτρας. — Τὸ Γυμναστήριον τῆς «Παναχαϊκῆς Ἀθλητικῆς Ἐνώσεως», καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς διὰ τὸν Βόλον ὁρους.

Διὰ τὴν Εὐόδη. Τὸ Γυμναστήριον τοῦ Μουσικογυμναστικοῦ Συλλόγου «Ὁρφῆως» ἢ Κρητικῆς.

Διὰ τὴν Αρκαδίαν. — Τὸ Γυμναστήριον τοῦ ἐκεῖ Γυμν. Συλλόγου καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς πρὸς τὸν Βόλον καὶ τὰς Πάτρας ὁρους ἐποπτείας δι' ἐνὸς ἐπόπτου τῶν 4 τελειοτάτων πόλεων.

Κατ' ἀναλογία καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν τοῦ ἑσωτερικοῦ, ἐν ἣ λειτουργεῖ Ἀθλητικὸς Συλλόγος μετέχων τοῦ Συνδέσμου, θέλουσιν ἰσχύει καὶ δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσιν οἱ αὐτοὶ ὅροι ὡς πρὸς τὴν προπότησιν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀθλητῶν.

Συμμετέχουσι γενικῶς ὅπως αἱ προπονοίμενοι ἀθληταὶ ὧσιν Ἕλληνες τὸ γένος ἢ ἔχουσιν πρακτικῶς τὴν Ἑλλην. ἰθαγένειαν διὰ πολιτογραφίαν.

Β' ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ, ΕΙΣ Α ΘΑ ΠΡΟΠΟΝΟΥΝΤΑΙ ΕΙΔΙΚΩΣ ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ.

Δρόμος 100, 200, 400, 800, 1500, 5000, 10,000 110 μετ' ἑμποδίων καὶ 400 μετ' ἑμποδίων.

Σκυταλοδρομία 400 μ. (4 ἐπὶ 100).

Σκυταλοδρομία 1600 μ. (4 ἐπὶ 400).

Ἄλματα εἰς ὕψος μετὰ φορᾶς, μῆκος μετὰ φορᾶς, τριπλοῦν (διεσχυλισμός) ἐπὶ κοντῷ.

Δισκοβολία ἡλενθερά.

Σφαίροβολία.

Ἀκόντιον ἑλλην. παλμός.

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΠΡΟΠΟΝΗ-

ΣΕΩΣ

Ορίζονται αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι κοινῷ διαγωνισμοῦ προπονήσεως διὰ τοὺς ἀθλητὰς ἐκάστης πόλεως συμφώνως τῷ κεφαλαίῳ Α'.

Πᾶς ἄλλος διαγωνισμὸς ἐνεργούμενος μεμονωμένος ἐν ἄλλῳ γυμν. χώρῳ καὶ ὑπὸ διακρορὸν ἐποπτείας τῆς ὁριζουμένης ὡς ὅν ἔστω καὶ ἂν ἀκολουθῇ τὰς παρῳμοίας γενικὰς διατάξεις, δέν θέλει ἀναγνωρίζεσθαι ὡς ἐπίσημοι, οὐδὲ θὰ ὑπολογίζεσθαι ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἀθλητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συνδέσμου ὡς γενόμενος.

Α' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 10 Φεβρουαρίου.

Β' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 17 Φεβρουαρίου.

Γ' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 24 Φεβρουαρίου.

Δ' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 2 Μαρτίου.

Ε' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 9 Μαρτίου.

ΣΤ' Διαγωνισμὸς προπονήσεως 16 Μαρτίου.

Οἱ ὡς ἄνω διαγωνισμοὶ θὰ τελουῦνται ἀπαραιτήτως τὰς μ. μ. ὥρας κατ' ἐκάστην ὁριζουμένην ἡμέραν.

Τὰ ἀποτελέσματα ἐκαστοῦ ἢ μ. ἢ ὁ. α. τοῦ διαγωνισμοῦ κατ' ἀγώνισμα μὲν τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἐπιδόσεις τῶν 3 πρώτων νικητῶν πρέπει εὐθὺς τὴν ἐπαύριον νὰ ἀποστέλλονται δι' ἐγγράφου τοῦ ἔχοντος τὴν ἐποπτείας τῆς τελέσεως τῶν διαγωνισμῶν Συλλόγου πρὸς τὸν Σύνδεσμον τῶν Ε. Α. Γ. Σ. ἵνα ἐντὸς τῆς ἐκείστης ἐβδομάδος εἶναι συγκεντρωμένα εἰς τὸν Σύνδεσμον τ' ἂ

ποτελέσματα γενικῶς ἐξ ὅλων τῶν πόλεων, ἐν αἷς τελουῦνται οἱ τοιοῦτοι διαγωνισμοί.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ 6 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΠΡΟΠΟΝΗΣΕΩΣ

Κατ' ἐκάστην ἡμέραν τῶν ὁριζουμένων διὰ τοὺς 6 τοῦτους τοπικοὺς διαγωνισμοὺς τῶν ἀθλητῶν ἐκάστης πόλεως θέλει ἰσχύει ὁριζούμενον πρόγραμμα τελέσεως 7 ἀγωνισμάτων κατ' ἐκάστην ἡμέραν, αὐστηρῶς τηρηθησέμενον ὁμοιομόρφως παρ' ἐκάστη πόλει.

Α' ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΟΙ ΓΕΝΙΚΟΙ

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν διαγωνισμῶν προπονήσεως οἱ ἀθληταὶ ἐκάστου Συλλόγου θὰ συνεχίσουν τὴν κατ' ἰδίαν προπότησιν τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν γυμναστῶν τῶν Σχολείων τῶν προκροσσευαζόμενων καλλιτερον διὰ τὴν δοκιμασίαν τῆς Α' ἐπισημοῦ προκρίσεως τῶν ἡττις θέλει γίνῃ κατὰ πόλεις τὴν 30ὴν Μαρτίου καὶ 6ην Ἀπριλίου.

Κατὰ τὰς 4 ὡς ἄνω ἡμέρας θέλουσιν ὁργανωθῇ ἐν Ἀθήναις μὲν ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου, ἐν ἑξ ἑσωτερικῶν δὲ ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὴν ἐποπτείας Συλλόγων εἰδικοὶ ἀγῶνες περιλαμβάνοντες ὅλα τ' ἀγώνισματα, εἰς ἃ ἐπροπονήθησαν ἤδη οἱ ἀθληταί.

Εἰς τοὺς πρώτους τοῦτους προκριματικοὺς ἀγῶνας διακρίνονται νὰ μετῴκωσι μόνον οἱ ἀθληταὶ οἱ προσελθόντες ἤδη καὶ διαγωνισθέντες ἀπὸ τῆς 10 Φεβρουαρίου 16 Μαρτίου εἰς 1 κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἡμέραν ἐκ τῶν 6 τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς ἐν ἣ πλεῖστα ἀγώνισματα.

Τὰς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ

ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν θέλει βεβαιώσῃ ἡ ἀθλητικὴ ἐπιτροπὴ μετὰ τῶν εἰδικῶν γυμναστῶν.

Διὰ τὰς πόλεις τοῦ ἑσωτερικοῦ ἢ ἐκασταχοῦ ἐποπτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ προπονήσεως μετὰ τοῦ εἰδικοῦ ἀντιπροσώπου, ὃν θέλει ἀποστέλλει ὁ Σύνδεσμος ὅπως παρακολουθῇ καὶ ἐποπτεύσῃ κατὰ τὴν τέλει τῶν προκριματικῶν τούτων ἀγῶνων.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἐπιτευχθέντων κατὰ τοὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς ὁ ἀντιπροσώπος τοῦ Συνδέσμου θέλει ὑποδείξει εἰς αὐτὸν τοὺς ἀθλητὰς, οὓς προκρίνει ὡς ἱκανοὺς διὰ τὴν συνέχισιν τῆς προπονήσεως τῶν ἐπιμελεῖα πλέον καὶ φροντίδι τῆς πολιτείας.

Τὰ τῆς περαιτέρω ἐντονωτέρας καὶ συστηματικώτερας προπονήσεως καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἄς ἀναλαμβάνωσιν οἱ πρὸς τοῦτο προκρίθησόμενοι ἀθληταὶ θέλει κανονίσει ἡ ἐπιτροπὴ διὰ νεώτερας εἰδικῆς ἐγκυκλίου εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν τῶν Α' προκριματικῶν ἀγῶνων.

Συνιστάται εἰς τοὺς ἀθλητὰς νὰ ἐξυκολυνθῶσι προπονοῦντες εἰς αὐτὰ τὰ ἀγώνισματα, πόλης, ὁρῶν, βάρων, Μαραθωνίου, δρόμου καὶ Πεντάθλου, ὅπως θέλουσι ποιεῖν κατὰ τὴν ἑξ ἑσωτερικῶν τῶν Πανελληνίων ἀγῶνων οἱτινες θὰ ἐπέχουσιν καὶ ὅταν δευτέρων ποσοποιματικῶν ἀγῶνων διὰ τοὺς εἰδικῶς προπονοῦντοὺς ἀθλητὰς.

Ἡ τῶν καὶ τελικῶν προκρίσεις τῶν ἐκνωτέρων θέλει γίνῃ περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου, ἐκ τούτων δὲ θέλει ἐξαρτηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν, οὓς θὰ ἀποστέλλῃ ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας σκέψις κρατεῖ ὅπως ἐξαιρετικῶς ἐ-

φέτος επιτοκῇ καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ Ἑλλήν. Συλλόγων ὅσοι τυχόν δὲν ὑπάρχοντες εἰς τὸν Σύνδεσμον ὡς καὶ γενικῶς εἰς πάντα Ἑλληνα ἀθλητὴν ἀνεγνωρσμένον Φίλαθλον. Οἱ οὕτω μετέχοντες ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ θὰ τύχωσιν ἐπίσης προκρίσεως ἐν αἱ ἐπιδόσεις των εἶναι ἱκανοποιητικαί.

Η ΑΛΛΗΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ — ΕΘΝΙΚΟΥ

Ἐτελέσθη μετ' ἀρετῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸ Στάδιον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ προαναγγελεῖσα ἀθλητικὴ μνημεῖα ἐπίδειξις τῶν Ἀθλητῶν τῶν Τυμν. Συλλόγων Πανελληνίου καὶ Ἐθνικοῦ.

Λόγω τοῦ ψυχροῦ καιροῦ καὶ τῶν μολίς ἀρχομένων ἡδὴ προπονήσεων τῶν ἀθλητῶν μας δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀξίωσις ὅπως κατὰ τὴν ἀθλητικὴν ταύτην ἐπίδειξιν οἱ ἀθληταὶ μας σημειώσων ἐπιδόσεις ὅπως δῆποτε ἱκανοποιητικαί. Πρῶτον δὲ ταῦτα ἡ ἐπιδόσεις τοῦ κ. Κράνη εἰς τὰ 1500 μ. 4' 36'' 5''' καὶ ἡ τοῦ κ. Μεροπούλου εἰς τὸν δρόμον 110 μ. μετ' ἐμποδίων 18 1) 5'' δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς πολὺ καλὰί.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΓΑΛΛΙΑΣ

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν Σαμουδὲ εἰς ἣν διατηροῦνται οἱ πάγοι θαυμασίως ἤρχισαν τελούμενα τὰ χειμερινὰ ἀθλήματα τῆς 8ης Παρισίνης Διεθνoῦς Ολυμπιάδος.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγῶνων τούτων εἶναι πράγματι ὁ πρόλογος τῶν με

γάλων ἐπισήμων ἀγῶνων ὧν ἡ κήρυξις ὤρισθη διὰ τὴν 5ην Ιουλίου εἰς τὸ Στάδιον Κολομβὲ παρὰ τοὺς Παρισίους.

Εἰς τὰ χειμερινὰ ἀγωνίσματα μετέχουσιν ἀθλῆται 18 ἔθνων εἶναι δὲ κυρίως ταῦτα παγοδρομαί, Σκι καὶ διάφορα ἄλλα ἀγνώστα παρ' ἡμῖν ἀθλήματα. τελούμενα ἀποκλειστικῶς εἰς Στάδιον κεκαλυμμένον ὑπὸ παχυτάτου στρώματος πάγου καὶ ἐπὶ Στίβου ἐπίσης πεπηγμένου, καὶ εἰς τὰ ὅποια μὲ μεγάλην μανίαν καὶ μέθοδον καταγίνονται οἱ ἀθληταὶ τῶν Βαρείων ἔθνων ὅπου κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους οἱ πάγοι διατηροῦνται ἐπιτρέπουσιν τὴν εἰς ταῦτα ἐλευθέραν προπόνησιν.

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν χειμερινῶν ἀγωνισμάτων ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὴν 25 Ιανουαρίου παρισταμένων ὅλων τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαγωνιζομένων ἔθνων μετὰ τῶν ἀθλητῶν αὐτῶν, Ο λάμπων ἡλιος προσέειδε μίαν γοητευτικὴν λαμπηδόνα εἰς τὸ κατάλευκον ἐκ τοῦ πάγου Στάδιον. Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἀθλητῶν ἐγένοντο διὰφοροι προσφωνήσεις, μεθ' ὧν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν χειμερινῶν ἀγωνισμάτων τῶν προλογιζόντων τὴν 8ην Ολυμπιάδα καὶ ἐπικολούθησε ἡ ὀρχωμοσὶς τῶν ἀθλητῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες.

Τὰ μέχρι τοῦδε γεγόμενα ἀγωνίσματα εἶναι τὰ εξῆς:

Αγὼν α'. Παγοδρομία (πατινάξ) ἀποστάσεως 500 μ. πρῶτος ὁ Ζεουτράου Αμερικὴ (44').

Αγὼν β'. Παγοδρομία (πατινάξ) ἀποστάσεως 500 ὁ μέτρων. Πρῶτος ὁ τρομερὸς πρωταθλητῆς Τσόμπεργ' εἰς 8' 49''

Παγοδρομία 1500 μ. Καὶ πάλιν ὁ Τσόμπεργ' τῆς Φιλανδίας θριαμβοῦει μὲ ἐπιδόσιν 3' 22''.

Παγοδρομία χιλίων μ. Καὶ πάλιν νέος θρίαμβος τῆς Φιλανδίας διὰ τοῦ ἀθλητοῦ Σκουτνάβ διατρέξας τὴν ἀπόστασιν εἰς 18 λεπτὰ 4' 4)1.

Επὶ τῶν 4 ἀγωνισμάτων ἡ γενικὴ βαθμολογία κατ' ἔθος καὶ κατὰ σειράν ἐπιτυχίας τῶν ἀθλητῶν αὐτῶν ἀποδίδει τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα.

α'. Φιλανδία 62 1) 2 βαθμοί.

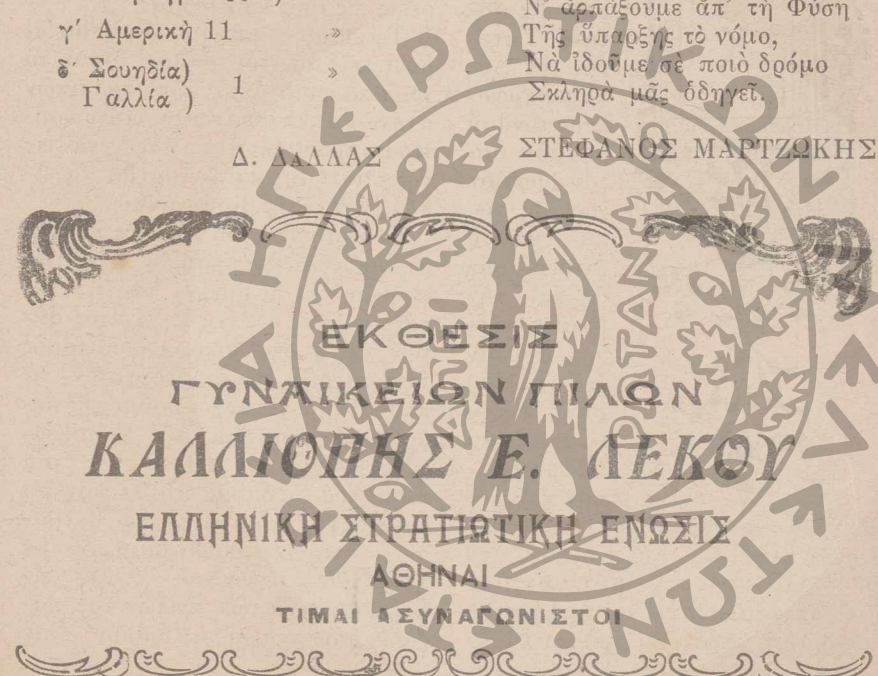
β' Νορβηγία 49 1) 2 »

γ' Αμερικὴ 11 »

δ' Σουηδία) 1 »
Γαλλία)

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Ο πειδὸς μεγάλος πόνος
Τὰ πλάγχθη μῶλεϊ σκίσει
Κ' ἐξύπνησα τὴ Φύση
Ν' ἀκούσῃ πῶς βιγγῶ.

Εξύπνησα τ' ἀστέρια,
Κι' ἐβόγγησε τὸ κύμα,
Στὴ γῇ δὲ βρῖσκει μνήμα
Ο πόνος ποῦ γροικῶ.

Τὰ πειδὸς φοιχτὰ στοιχεῖα
Εξύπνησα στὸν Ἀδῆ,
Καὶ μεσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι
Κινήσανε στὴ γῇ.

Ν' ἀρπάξουμε ἀπ' τὴ Φύση
Τῆς ὑπαρξῆς τὸ νόμο,
Νὰ ἴδουμε σὲ ποῖο δρόμο
Σκληρὰ μὰς ὁδηγεῖ.

Ο ΠΑΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΩΡΑΙΟΤΑΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΕΝ ΓΟΥΪ·ΝΕΑ

*Πολύτιμον στόλισμα διὰ τὰ γυναικεῖα καπέλλα.—Πῶς
ἐξαφανίζονται τὰ Παραδείσια πτηνὸν καὶ τὰ
πτηνὰ τῶν τροπικῶν.*

μωνύμου κόλπου ἐν τῇ Ἀφρικῇ Αφρικῇ πλησίον τοῦ Κόγγου, τὰ δὲ παράλια τῆς περιλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Καίτοι ἡ Αφρικανικὴ αὕτη χώρα ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐ-

ατὰ τὰς τελευταίας ἐξερευνησεις εἰς τὰ ἀδιείσδυτα δάση τῆς Γουινέας ἀνεκαλύφθησαν ὠραιότατα πτηνὰ, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν διὰ τὸν ὡραῖον γρῶμα τισμένων καὶ τὸ πτέρωμα τῶν ὥς καὶ τὴν ἰδιαίτεράν διὰ ἀρρυθμίαν τοῦ λοφίου τῶν. Ἡ Γουινέα καὶ εἰς τὸν πᾶν τὸν ὁ-

ξερευνηθῇ εἰς τὰ παράλια, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν ἀποικίαι Γαλλικαί, Πορτογαλλικαί καὶ Ἰσπανικαί, τὰ ἐνδότερά της παρέμενον μυστηριώδη ἕνεκα τῶν κλιματολογικῶν λόγων καὶ τῶν ἀδιείσδυντων δασῶν, καθὼς καὶ τῆς παρουσίας καννιβάλων, οἱ ὅποιοι προσέθετον δυσχερείας εἰς τοὺς ἐξερευνητάς.

Τελευταίως κατωρθώθη ἡ διεξοδος εἰς ἀρκετὸν βάθος, ὅπου τὰ τροπικὰ φυτὰ μετὰ τῶν τροπικῶν πτηνῶν ἀπεκάλυψαν τὴν πολυτιμότεραν προσθήκην εἰς τὰς γνώσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπὶ πωμεν καὶ τῆς βιομηχανίας.

Ὁ φωτογραφικὸς φακὸς ἠδυνήθη νὰ φωτογραφίηται μερικὰ τῶν πτηνῶν τῆς περιοχῆς ταύτης καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ἰδέαν τῆς χάριτος αὐτῶν, καίτοι ὁ φυσικὸς χρωματισμὸς τῶν πτερῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρασταθῇ πιστῶς οὔτε διὰ τῆς περιγραφῆς, οὔτε διὰ τῆς φωτογραφίας. Ἐνδιαφέρον πτηνὸν εἶναι μία περιστερὰ τῆς ὁποίας τὸ λοφίον παρουσιάζει θέαμα ἀνοικτοῦ ριπιδίου ἐκ πτερῶν στρουθοκαμήλου. Τὰ πτερά τῶν πτερῶν τοῦ λοφίου εἶναι ἀραιότερα τῶν πτερῶν τοῦ παραδείσιου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

πυκνὸν ὡς ὕφασμα, παρουσιάζει δὲ μακρόθεν εἰκόνα κλάδων φοίνικος. Ἐτερον πτηνόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικείμενον περιεργείας εἶναι ὁ χρυσοφόρος ἐρωδιὸς (ψαροπούλι) τοῦ ὁποίου τὸ λοφίον φύεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ ῥάμφους μετὰ τῶν δύο ζωηρῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὁμοιάζει πρὸς λοφίον στρατάρχου.

Τὸ παραδοξότερον ἐν τούτοις ὅλων τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὰς τροπικὰς αὐτὰς

περιγραφαὶ περὶ τῆς κατοικίας, τῶν συνηθειῶν καὶ τοῦ γένους τῶν πτηνῶν τούτων εὐρίσκονται ἤδη εἰς ὅλα τὰ μγάλα μουσεῖα. Ἐν τούτοις δὲν ἐπλουτίσθη μόνον ἡ ἐπιστήμη διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πτηνῶν τούτων. Ἡ βιομηχανία, ἡ ὁποία ἐκμεταλλεύεται κάθε ἀνακάλυψιν ὅπως καὶ κάθε ἐφεύρεσιν, ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπωφελεῖται καὶ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης.

Τὰ καπέλλα τῶν γυναικῶν ἤρ-

χώρας εἶναι ὁ Γραμματικὸς, ὁνομασθέν οὕτως ἕνεκα τῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα ἐκφύονται ἀπὸ τοῦ ἀνω μέρους τοῦ λαιμοῦ τοῦ πλησίον τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν πτερίνην γραφίδα μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔγραφον οἱ γραμματικοὶ τῶν χρόνων ὅτε δὲν ἔχεν ἀνακαλυφθῇ ἡ μεταλλίνη πέννα καὶ ἡ σημερινὴ μελανοφόρος.

Φωτογραφίαι χρωματισταὶ καὶ

ἦσαν νὰ σχεδιάζονται κατὰ τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν τῆς Γουινέας, τὰ ὁποῖα τοιοῦτος τρόπος δημιουργοῦν συρμόν ὅπως ὁ Φαραὸς Γουινεά, μετὰ τὰς ἐπὶ τὸν ὑπερτοξικισμὸν τοῦ διατῶν ἀνιστοχασμῶν τοῦ Λούξου, εὐθεσεν εἰς τὴν ἀγορὰν τὴν μόδον Γουινεαζήμεν ἡ ὁποία πέρσιν ἰδίως τὸ καλοκαίρι ἦτο εἰς τὸ ζεῖν τῆς ὁδοῦς της. Καὶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ ἀπλῆς μό-

δας. Ἡδη ἤρχισε νὰ κινῆται τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πιλοποιδῶν διὰ τὰ πολύτιμα πτερὰ τῆς Περιστερᾶς καὶ τοῦ Εὐωδίου τῆς Γουίνεας, τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὰ πτερὰ τοῦ Παραδεισίου πτηνοῦ, ἅτινα καὶ σπάνια καθίστανται ὁσημέραι καὶ ἀπαγορεύονται εἰς πολλὰς Πολιτείας.

Τὰ ὠραῖα πτερὰ τῶν πρωτοτύπων τούτων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εἰς θέσιν τὰ ἐκτιμῆσουν δι' ἀνθρωποφάγοι τῆς Γουίνεας, συγκινοῦν λίαν εὐλόγως τοὺς πιλοποιδούς οἱ ὁποῖοι ἐξαφανίσαντες σχεδὸν τὸ ἀληθές Παραδεισίον πτηνὸν καὶ ἐξαντλήσαντες τοὺς φασιανούς καὶ τὰ ἄλλα ὠραῖα πτηνά, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς γλυκύτητος των φωνῆς ἀπετέλουν τὴν δόξαν τῆς φύσεως, σφρέφουν τώρα τὰ ὄμματα πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε λησμονημένην Γο ἵνα ἐν δὴ νὰ ἀραρπάσουν ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὴν μαγείαν καὶ τὴν ποίησιν τῆς φύσεως καὶ νὰ τὸ θέσουν ὡς κορωνίδα τῆς γυναικείας ματαιότητος, ἡ ὁποία περιβάλλεται ὡς ἄλλος κολοῖός, μὲ τὰ ξένα πτερὰ τοῦ κάλλους.

Τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀποστέλλεται χρυσόδετον εἰς τοὺς συνεδρομητάς μας. τοὺς ἀποστέλλοντος τὴν συνδρομὴν των καὶ τοὺς ἐνγραφόμενους ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν ὁ τὸ πρέπει νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχμῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν διεύθυνσίν των.

Επίσης καθιστῶμεν γνωστὸν τοῖς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσι ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» ὅτι δύναται ν' ἀποταμῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὠρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

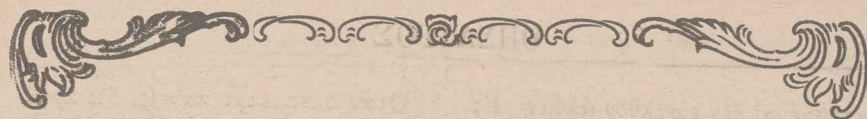
Α. Ο. Δ. Ο.

— Εἰς τὸ Βέλγιον διεξάγεται ἀπὸ τινος κάποιος περίεργος καθ' ὅσον Κωθαρίζονται τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα, ποῦ ἐνθυμίζον ἀκόμη τὴν φοβερὴν ἀνθρωποσφαγὴν.

— Εἰδικῶς, εἰς τὸ μέτωπον τῆς Φλάνδρας καὶ τὸν τομέα τῆς Ὑπρ, ὅπου ἐπὶ τόσους μῆνας ἐμμένετο ἡ μεγαλειτέρα μάχη τοῦ κόσμου, ἐργάζεται ἤδη ὁλόκληρος στρατὸς ἐργατῶν.

— Περιμαζεῖται τὴν ἀπειρίαν τῶν ὁβιδῶν, τῶν θραυσμάτων τηλεβόλων, θωρακῶν καὶ πρὸ πάντων τὰ περιπεπλεγμένα συμπλέγματα τῶν συρματοπλεγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι φυτευμένα ἀκόμη τῆδε κακείσε εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἐμποδίζουν ὑπερβολικὰ τὴν καλλιέργειαν.

— Κωθιμερινῶς πολυάριθμα φορητὰ αὐτοκίνητα μετακομίζονται εἰς τὴν Ὑπρ καὶ τὰς λοιπὰς γειτονικὰς πόλεις τὰ τελευταῖα αὐτὰ λείπουν τοῦ πολέμου τῶν χαρτακωμάτων.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΧΡΥΣΟΙ

πὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μεσαίωνα τὸν ἀνθρωπὸν καταδίδωκε ἐπὶ μόνως μία σταθερὰ ἰδέα· νὰ κατασκευάσῃ τεχνητὸν χρυσόν. Οἱ ἄγῶνες πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς περιφήμου φιλοσοφικῆς λίθου μαρτυροῦν ἀρκερά περι-

ζωήν. Ἡ ζωὴ αὕτη, ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη, ἔχει ἐν τέλος, τὸ ὅποιον δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν «θάνατον».

Τὸ μέταλλον, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ἐντονωτέραν ζωὴν ἢ ἀκριβεστερον παράγει τὴν μεγαλειτέραν ἀκτινοβολίαν, εἶναι τὸ ράδιον. Τὸ ράδιον εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν μετάλλων. Δύο ἐκ τῶν δευτερευόντων μετάλλων εἶναι ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς. Μεταξὺ τῶν μετάλλων τούτων ὑπάρχουν ἄλλα διάμεσα μέταλλα, τὰ ὁποῖα ἐπισημαντικῶς καλοῦνται «ἰσοτόπια».

Ὅτω μεταξὺ τοῦ ραδίου καὶ τοῦ χρυσοῦ εὐρίσκονται τὰ «ἀκτινίου», τὸ «ουράνιο», τὸ «πολώνιο» καὶ διάφορα ἄλλα, ὀλιγώτερον σημαντικά, ἀλλὰ πολυάριθμα. Μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου ὑπάρχουν τὸ νιόβιον, τὸ ἱτρίον καὶ πλείστα ἄλλα ἀκόμη.

Σήμερον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι μὲ τὸ ράδιον δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν τὸ στοιχεῖον «ἄλλιον». Ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ ὁρατὸν ὅτι αὐτοὶν θὰ καταστήσῃ δυνατὴ ἡ κατασκευὴ ἐκ τοῦ ἡλίου χρυσοῦ.

αὐτοῦ. Αἱ, λοιπόν. Κανεὶς δὲν φαντάζεται σήμερον, ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ κατωρθώσῃ τέλος νὰ κατασκευάσῃ χρυσόν. Τὸ ὄνειρον ἐν τούτοις τῶν ἀλχημιστῶν φαίνεται ὅτι ἦν ἡ πραγματικότης. Αἱ μέχρι τοῦδε γινόμεναι ἐργασίαι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἀποδεικνύουν κατὰ τρόπον, μὴ ἐπιδοχόμενον ἀμφισβήσεις, ὅτι εἰς χρόνον, κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἦττον προσεχῇ, μετὰ δύο, τῆσασα, ὀκτὼ, δέκα ἔτη, ἡ κατασκευὴ τοῦ χρυσοῦ θ' ἀποτελῇ τελεσθέν γεγονός. Τὰ μέταλλα ἔχουν πάντα, εἰς οἵανδήποτε κατηγορίαν καὶ ἂν ὑπάγῳνται, μίαν ἰδιαιτέραν

Προβλέπεται ὁφ' ἑτέρου, ὅτι εἴνευθερῆς ἡ κατασκευὴ ἀργύρου ἐκ χρυσοῦ. Περὶ τούτου ἐν τῇ ἐπιστήμῃ οὐδεμία ὑπάρχει σήμερον ἀμφιβολία. Σημειώτεον, ὅτι αἱ διαφοραὶ αὗται

κατασκευαί δὲν εἰσῆλθον ἀκόμη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πραγματοποιήσεως. Ἐν τούτοις, θεωρητικῶς, αὐταὶ εἶνε ἀπόλυτοι καὶ μοιραῖως εἰς μίαν δεδομένην στιγμήν, θὰ γίνουν καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα.

Θὰ γεννηθῇ ἴσως ἡ ἰδέα· Τις ἡ ὠφέλεια ἐκ τῆς κατασκευῆς κατωτέρων μετάλλων ἐξ ἀνωτέρων; Τὸ ἀντίθετον θὰ ἦτο σπουδαιότερον· νὰ κατασκευασθοῦν ἀνώτερα μέταλλα ἐκ κατωτέρων. Καὶ ἐν τούτοις ἡ κατασκευὴ κατωτέρων μετάλλων θὰ ἦτο πρόξενος μεγάλης ὠφελείας εἰς τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὅταν κατωρθώσωμεν νὰ κατασκευάσωμεν ἐξ ἀνωτέρων μετάλλων, ραδίου, χρυσοῦ, ἀργύρου, ἀλλὰ κατώτερα, θὰ ἐπιτύχωμεν ἐκ τῆς μετατροπῆς ταύτης κολοσσιαίας ποσότητας ἐνεργείας καὶ δὴ [τόσας ὥστε νὰ υπερκαλύπτωμεν τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς τῶν ἐν λόγῳ κατωτέρων μετάλλων, τὰ ὅποια ἄλλως τε θὰ ἔχουν καὶ αὐτὰ κάποιαν ἀξίαν.

Αἱ ποσότητες τῆς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι θὰ προέρχωνται ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποσυνθέσεως τῶν διαφόρων στοιχείων, θὰ δύνανται κέλιστα νὰ χρησιμοποιηθοῦν πρὸς παραγωγὴν κινητηρίου δυνάμεως. Σημειωτέον, ὅτι ἐκ τοῦ ραδίου θὰ δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν ἔλα τὰ κατώτερα μέταλλα τούτου. Θὰ κατασκευάσωμεν οὕτω ἥλιον, κατόπιν χρυσόν, κατόπιν ἀργυρον. Ἡ τελευταία φάσις τῆς κατασκευῆς νέων στοιχείων δι' ἀποσυνθέσεως θὰ εἶναι ἡ κατασκευὴ ὑδρογόνου, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἀποσυνθέσεως, εὐρισκόμενον, ὡς γνωστὸν εἰς τὴν θάσιν ὧλων τῶν ἄλλων στοιχείων.

Ὅταν σκέπτεται κανεὶς, ὅτι ἀρχὰ ἡ γρήγορα, ἡ ἐπιστήμη θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀφορμῆς δυστυχίας, ἡ ὁποία λέγεται χρυσός, δὲν δύναται παρὰ νὰ ἀφήσῃ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἀπόγονοί μας θὰ μᾶς ἐλσεινολογοῦν σκεπτόμενοι, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξετίμων τὸν πλοῦτον τῶν λαῶν ὅχι, ἐκ τῆς ἱκανότητος ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῆς παραγωγικῆς του δυνάμεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ χρυσοῦ, ἡ ὁποία ἦτο κλεισμένη μέσα εἰς μερικὰ χρηματοκιβώτια.

Ο ΕΡΩΣ ΠΡΟ 4000 ΕΤΩΝ

Αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες δημοσιεύουν ἐρωτικὴν ἐπιστολήν, εὐρεθεῖσαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Σιφάρους πρὸς νότον τῆς Βαβυλωνίας, ἀναγομένην δὲ εἰς τὴν πρὸ 4,000 ἐτῶν ἐποχήν. Εἶνε γεγραμμένη διὰ σφηνοειδῶν χαρακτῆρων ἐπὶ λεπτοῦ ἀτης πλακὸς ἐξ ἀργίλου. «Ὁ Θεὸς Ἡλῖος καὶ ὁ Μεροδάκ, ἔγραψε ἡ κόρη εἰς τὸν ἐραστὴν της, θὰ σοὶ καταστήσωσι τὸν βίον αἰῶνιον! Σοὶ γράφω διὰ νὰ μᾶθω ἐὰν ἡ ὑγεία σου ἔχει καλῶς. Ὡ, στεῖλὲ μου εἰδήσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου! Εὐρίσκομαι τῶρα εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ἀλλὰ δὲν σὲ εἶδον εἰς κανὲν μέρος καὶ τοῦτο με λυπεῖ πολὺ. Γράψε μου, ὅταν δύνασαι, διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχῆς, ἐλθὲ κατὰ τὸν μῆνα τῶν ἐορτῶν, Ὁ βίος αἰῶνιος σοὶ ἐχορηγήθῃ διὰ νῶν δεήσεών μου καὶ πρὸς χαρὰν μου!»

MIX, N. ΚΑΤΡΗΣ

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος

24 Πρασσιέου 243-5 μμ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΩΣΑΪΚΟΝ

(Το τακτικὸν συγγραμμά του μαρ κ. Θ. Βελλιανίτου)

σημερινή μορφή τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας ἐνθυμίζει κατὰ πληκτικῶς τὰς Ἀθήνας τοῦ ΙV μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὡς περιγράφουν αὐτὰς αἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς. Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἡ ἀθάνατος δημοκρατία εἶχεν ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Οἱ μεγάλοι περὶ τοὺς πόλιν καὶ συγγραφεῖς της δὲν ὑπῆρχον πλέον, ἡ δὲ ἀθηναϊκὴ ἀγορὰ ἀντήχει ἀπὸ τὰς δημηγορίας τῶν ἐν δόξῳ ρητόρων της. Ὁ Περικλῆς δὲν ἦτο πλέον μέγας λιμὴν ἀπὸ τοῦ ὅπου ἀπέπλεον οἱ στόλοι τῆς δημοκρατίας πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις τῆς Μεσογείου. Εἰς τὰ θεάτρα της δὲν ἐδιδάσκοντο αἱ τραγωδίαί τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, οὐδὲ διέφερον ἐκεῖθεν ἡ καυστικὴ σάτυρα τοῦ Ἀριστοφάνους, οὔτε ἐξετέλουν οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀριστουργήματα, ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν ἐπαρουσίασεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους τὸ ἀνθρώπινον αἶσθημα.

Ἡ κλασσικὴ πόλις πρὸ μικροῦ εἴχε κινδυνεύσει ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Γόθων, καὶ μόνον μετὰ τὴν νίκην τοῦ Κλαυδίου II αἱ Ἀθηναῖαι ἀπήλαυσαν διαρκεσὲς εἰρήνης, ἥτις συνέτεινεν εἰς τὴν ἀνάρρωσιν αὐτῆς ἐκ τῶν καταστροφῶν, τὰς ὁποίας ἐπέφερον κατ' αὐτῆς τὰ θάρβαρα ἐκεῖνα στίφη. Αἱ Ἀθηναῖαι κατεῖχον ἐν τούτοις ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ ῥωμαϊκῇ κράτει, αἱ δὲ σχολαὶ τῆς ἐξηκολοῦθον νὰ ἀκμάζουν καὶ νὰ λαμβάνουν ἐξαιρετικὴν σημασίαν, ὥστε ὁ χριστιανισμὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διεδίδετο καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Αἱ ἐν Ἀθήναις σοφιστικαὶ καὶ φιλολογικαὶ σχολαὶ καὶ αἱ διδάσκοντες εἰς αὐτὰς ἀπέδειξαν ὁ τελευταῖος καὶ ἰσχυρότατος προμαχὼν τοῦ ἀρχαίου ἡλληνισμοῦ καὶ ὁ ἐπιμονώτερος πολέμιος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἡ πανένδοξος πόλις εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἐστίαν ἱεραμάτων καὶ εἰς μέγα ἀναγεννητικὸν τοῦ κόσμου.

Ὁ ἱστορικὸς Hertsberg εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας, δίδει μίαν γὰρ κτηροικτωτάτην εἰκόνα τῶν ἡθῶν τοῦ ποικίλου φοιτητικοῦ κόσμου, ὅστις κατέκλυε τὰς Ἀθήνας. Τὰς πῶριγραφὰς τῆς κοινωνικῆς κατάστασεως, ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς ἠνέτησεν ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τῶν

σπουδασάντων ἐν Ἀθήναις Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Λιβανίου, Ιουλίου Γρηγορίου Νανσιανζηνοῦ, Προκλαρίου καὶ ἄλλων, οἵτινες περιγράφουν ἐν λεπτομερείᾳ τὴν φοιτητικὴν ζωὴν, ἐκ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ κρίνῃ κανεὶς ὁποῖα ἦτο ἐν γένει ἡ μορφή τῆς ἑλῆς κοινωνίας τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὁ ἀθηναϊκὸς τῶν φοιτητῶν βίος ἐξελιττόμενος δραματικῶς ἐν μέσῳ τῶν μνημείων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἐν πόλει ἣτις εἶχε διακηρύξει κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν συνάφειαν πρὸς τοὺς πρὸ τοῦ Χριστοῦ χρόνους καὶ τὸν ὅλως ἰδιόζοντα χαρακτήρα των.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν IV αἰῶνα δὲν εἶχεν ἐπιδράσει ἀκόμη ἡ νέα θρησκεία. Ἡ δὲ διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἐνὸς ἀνθρώπου βραχυτάτου, κακοχίμου καὶ ὁμιλοῦντος μετὰ θαρραλυσμῶν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ἣτις εἶχε φθάσει εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰς ἀνέλικτον κάλλος, δὲν ἤδυνήθη νὰ διασκορπίσῃ τοὺς ὁραίους θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Καὶ τέσσαρας αἰῶνας μετὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ προστρέχοντες ξένοι πικρῶς ἐνοημένοι πρὸς τὴν προτέραν θρησκείαν, μόνον δὲ τὰ ἀπαγορευτικὰ διατάγματα τοῦ Κωνσταντίνου ἐκλείσαν τὰ θυσιαστήρια.

Ὁ φοιτητικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν παρῆντα τότε ἐν σμικρῇ ὁλόκληρον τὸ μωσαϊκὸν τοῦ ρωμικοῦ κράτους. Ὅπως συμβαίνει ἀκριβῶς σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι παριστοῦν ὁλόκληρον μωσαϊκὸν τῆς Ἀνατολῆς, μετὰ τὴν ἀπολυθείσαν μουσουλμανικὴν θύελλαν, ἣτις ἐφε-

ρε τὰ ναυάγια τοῦ Μικρασιατικοῦ κόσμου εἰς τὰς γαλιέσσας ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος. Τὰ κύρια χρώματα αὐτῶν ἦσαν τὰ ἐλληνικά. Εἰς τὸν κορμὸν τῶν Ἀθηναίων, τῶν Πελοποννησίων, τῶν Ἑλλήνων τῆς μέσης καὶ βορείου Ἑλλάδος, ὡς καὶ τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν νησιωτῶν προσετίθετο τὸ ἄνθος τῆς ἐλληνικῆς νεότητος τῆς συρρεούσης ἀθρόας ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ Αἰγύπτου μέχρι Μυσίας. Εἰς αὐτὴν προσετίθεντο οἱ φοιτηταὶ οἱ καταγόμενοι ἐκ τῶν ὀρεπεδίων τῆς Ἀρμενίας, δὲν ἔλειπον δὲ καὶ οἱ σπουδασταὶ ἐκ Ρώμης, ἐξ Ἰταλίας καὶ ἐξ ἄλλων χωρῶν τῆς Δύσεως.

Φανταίνεται κανεὶς τὴν ποικιλίαν τοῦ φοιτητικοῦ τούτου κόσμου. Ἐπιδρᾷ, δὲ τούτους περικυκλῶν πολλὰ καὶ οἱ οἰκεῖοι των, ἡ ποικιλία τῆς ἐν γένει κοινωνίας ἐπὶ ἣν ἔσαν καὶ ἐπαρουσίαζεν ἐν μικρογραφίᾳ τὴν ποικιλίαν τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸ κράτος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐθνῶν, ὅπως εἰς τὰ σημερινὰ πανεπιστήμια οὕτω καὶ τότε ὑπῆρχον οἱ φοιτητικαὶ σύνδεσμοι, οἵτινες ἐκαλοῦντο χοροὶ, παραμένοντες ἀφωσιωμένοι εἰς ὁρισμένους καθηγητάς. Ἐκ τούτων προεκαλοῦντο διαπληκτισμοί, ἐπιδοκιμασίαι καὶ ἀποδοκιμασίαι καθηγητῶν, ἐν γένει δὲ συνεδέοντο μετὰ τῶν χορῶν τούτων καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἰσάγον ταραχὰς ἐξείς καὶ τὰς συνήθεις τέρψεις τῶν κέντρων τῶν πελυταράχων πόλεων.

Οἱ φοιτηταὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς ἕνα ἐκ τῶν χορῶν τούτων ὤμνουν ἐπισήμως πίστιν εἰς τὸν καθηγητὴν των καὶ ὑπεστήριζον αὐτὸν δι' ὅλων τῶν μέσων. Ἀπετέλουν τὴν ἐνθουσιώδη φρουράν του καὶ ἦσαν οἱ ἀκατάσχετοι ἐπικριταὶ ὡς ἐκαλοῦν

το οἱ claquers τῆς ἐποχῆς ἐείνης. Οἱ καθηγηταὶ ἤρχοντο εἰς δεινὰς διενέξεις μετὰ τῶν, οἱ δὲ φοιτηταὶ κατὰ τὰς φιλονεικίας των ἐφθάνον μέχρι μαχῶν οὐχὶ δὲ σπανίως κατ' αὐτὰς ἐπιπτον νεκροί. Ὡπλισμένοι διὰ ράβδων καὶ ροπαλῶν ἐπετίθεντο κατ' ἀλλήλων, συνηθέστατον δὲ ἦτο εἰς τὴν πόλιν τὸ ρέμα τῶν σπουδαστῶν ἀποσυρομένων ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μεθ' ἑαυτῶν τὰς κεφαλὰς αἰμοσταγῆς τὰ σώματα. Ἀλλ' ὅτε πάλιν διεξήγοντο δεινοὶ πετροπόλεμοι, εἰς τὰς τοιαύτας δὲ συμπλοκάς δὲν ἔμενον ἄθικτοι καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν καθηγητῶν, αἱ τοιαῦται διαμάχαι ἀπεδεικνύουν τὴν ὑπάρχουσαν θορυβὰδην ζωὴν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, τῆς ἀκολουθοῦσης ἀντιθετὰ φιλοσοφικὰ συστήματα.

Ἐκαστος τῶν τειοῦτων φοιτητῶν συνδέσμων προσεπάθει νὰ ἀγρεύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς νεοερχομένους φοιτητάς. Ἐχόντες οἱ σύνδεσμοι οὗτοι μετὰ τῶν κατοίκων προθύμους συνεργοὺς κατὰ τὴν ἀφίξιν νέων φοιτητῶν καταλαμβάνον ὅλας τὰς εἰσόδους τῆς πόλεως, ἵνα διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τῆς βίας κατατάσσουν τοὺς νεήλυδας εἰς τὰ σωματεῖα των.

Ὅπως ἀποφεύγουν τὰς τειοῦτας διαίτας κατατάξεις εἰς ὁρισμένους συνδέσμους, οἱ πρωτοερχόμενοι εἰς τὴν πόλιν μετεχειρίζοντο διάφορα μέσα. Ὁ Εὐνάπιος, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτε ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ σπουδάτῃ, ἠκολουθεῖτο ὑπὸ πλῆθος συγγενῶν καὶ πολιτῶν ἐκ Λυδίας, μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ρωμαεῖοι σωματοφύλακες.

Ὅτε ἀφίκοντο εἰς τὸν Πειραιᾶ περί τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτός, συνεκρότησεν ὁ ναύκληρος ἐκ τῶν σωματοφύλακων καὶ τῶν ναυτῶν ἀξιόμαχον τάγμα πρὸς τοῦ ὁποίου ἠναγκάσθησαν οἱ φοιτητοὶ θῆραι νὰ καταλίπωσιν ἀμαχητὶ εἰς τὸν Εὐνάπιον ἥλε ὑθέραν τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προκλαρίου.

Μέγα μέρος ὅμως τῶν φοιτητῶν δὲν κατέτρεχον τὸν χρόνον των εἰς κώμους, τυχερὰ παιγνίδια καὶ εἰς «ἐταίρας μέλωδους» ὡς ἀναφέρει ὁ Λιβάνιος· κηθουσιώδεις θαυμάσται τοῦ ἀρχαίου κόσμου, οἱ χρηστοί τῶν φοιτητῶν ἀφοῦ περιεργάζοντο τὰ μνημεῖα, περιλαμβανομένων εἰς αὐτὰ καὶ τῆς τοῦ Δημοσθένους στήλης καὶ τῆς τοῦ Σωκράτους αὐλῆς, μετέβαινον εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἱστορικῶν τόπων. Τοιοῦτον ἦτο καὶ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα τὸ πλεῖθος τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἔργων τέχνης ἐν Ἀθήναις, ὥστε ὁ Στράβων ἐνεκα τῆς πλῆθους τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, παρέλειψε νὰ περιγράψῃ ταῦτα λεπτομερῶς, σημειῶν πρὸς δικητολογίαν ὅτι πρὸς περιγραφὴν μόνον ἐν τῇ Ἀκροπόλει καλλιτεχνημάτων, ὁ περιγητὴς Πολέμων εἶχε γράψῃ τέσσαρα ὁλόκληρα βιβλία, καὶ ὡς λέγει ὁ Οἰκίος εἰς τὰς Μεταμορφώσεις του, ὁ δαίμων τοῦ φθόνου ἐδάκρυσε βλέπων τὴν ἀσπίδον λαμπρότητα τῆς πόλεως ταύτης.

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς παρεκτροπὰς τῶν φοιτητῶν, ὅλοι οἱ σπουδασταὶ ἀνεμιμνήσκοντο τὰς ὁραίας ἡμέρας τῶν νεανικῶν των χρόνων.

Μετά θλίψεως δὲ ἀπεσπῶντο τῶν Ἀθηνῶν ὅταν ἐπερατοῦντο αἱ σπουδαί των, καὶ ἔχυνον πικρὰ δάκρυα ὅτε τὰ πλοῖα ἀπῆγον αὐτοὺς διὰ παντός μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς πόλεως καὶ αἱ ἐπάλξεις τῆς Ἀκροπόλεως καὶ οἱ λευκοὶ κίονες τοῦ ναοῦ τοῦ Σουνίου κατεδύοντο ὀπισθεν αὐτῶν εἰς τὰ γλαυκὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἔτσι, λέγει ἕνας ἱστορικὸς ἐννοοῦμεν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν φλογερὸν θυμὸν τοῦ τότε πεπολιτισμέου κόσμου, ὅτε κατὰ τὰς τελευταίας ἔτη τοῦ IV αἰῶνος νέα τις κοσμοϊστορικὴ καταστροφή μετέβαλε τὴν ἀρχαίαν χώραν εἰς νεκροταφεῖον σκεπασμένον ἀπὸ κοπνίζοντι ἐρείπια».

Αἱ σημεριναὶ Ἀθῆναι μὲ τὸν εἰσρεύσαντα ἐξ Ἀσίας ποικίλον προσφυγικὸν κόσμον παρουσιάζουν σήμερον τὸ αὐτὸ μωσαικὸν τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐδίδασκεν ὁ Προαιρέσιος καὶ ὁ Λιδάσιος καὶ ἐσπούδαζεν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Νανξινανζηνός. Δὲν παρουσιάζει φυσικὰ τὸν σπουδάζοντα ἐξ ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας κόσμον ἀλλ' εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ προάστειά της ἔχει συρρεύσει ὁ εἰσρεύσας ποικίλος ἐκεῖνος πληθυσμὸς τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Καυκασίων, Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων τῶν διαφυγόντων τὴν μάχαιραν τῶν τσετῶν κατὰ τὴν

τελευταίαν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν. Ἡ σημερινὴ Ἀθηναϊκὴ ζωὴ δὲν ἔχει τὴν φαιδρότητα τῆς εἰκόνας τῶν χρόνων Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ὅτε τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια εἶχον ἐπανακτῆσαι τὴν προτέραν τὴν μεγάλην σημασίαν, αἱ τελεταὶ καὶ αἱ ἑορταὶ εἶχον ἀνανεωθῆ λαμπρότεραι καὶ πολυτελέστεραι, εἰ δὲ ὁμοί ἐκάπνιζον ἀδιακόπως, χάρις εἰς τὴν μεγαλδωρίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅστις εἶχεν ἐπαναφέρει τὴν ἀναβίωσιν τῆς πατρίδος ἡρησείας.

Εἰς τὰς σημερινὰς Ἀθῆνας περιτρέχουν γυμνὰ καὶ ἄστεγα τὰ θύματα τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ πένθιμος αὐτῇ ποικιλία, δίδει τὴν ἐντύπωσιν τῶν Ἀθηνῶν τοῦ IV αἰῶνος, καθ' ὃν ἐξ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς προσήρχοντο εἰς τὸ μέγα Πανεπιστήμιον τοῦ κόσμου, ὅσοι ἤθελον νὰ ἀντλήσουν τὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. Ἐκ τῶν αὐτῶν χωρῶν προσέρχονται καὶ σήμερον φυγάδες ὅμως πλέον πρὸς τὴν αὐτὴν πόλιν, ἥτις συγχωνεύει αὐτοὺς μετὰ τῶν πολιτῶν τῆς καὶ λαμβάνει τοιοῦτοτρόπως τὸν χαρακτήρα ἀνατολικῆς κοσμοπόλεως.

Θ, ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Πρῶτην Βουλευτῆς Κερκύρας

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Υπάρχουν χώρες στὶς ὁποῖες τὸ χιόνι δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωσιν γιατί χειμῶνα-καλοκαίρι εἶνε σκεπασμένες μετὰ πάχους καὶ οἱ ὁποῖες βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἐ, ὅποια ἐντύπωσιν θὰ ἔκανε εἰς τοὺς Λάπωνας λ. χ. ἂν ἔδωκεσαν μιὰ ὥρα ἥλιο, τὴν ἴδιαν ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ χιόνι σὲ μᾶς, ποὺ δὲν εἴμαστε συνειδημένοι σ' αὐτό. Ἡ νύμφη τοῦ Βορρᾶ—γιγαντάμεταχειρισθῶ ποιητικὴ ἔκφρασις—εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ γιὰ καλῶς. Ἦρθε ὁμως τώρα—ὄχι μόνο σὲ μᾶς γιατί καθὼς μαθαίνω ἀπ' τὶς ἐφημερίδες, τὸ χιόνι ἔπεσε σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπην—γιὰ νὰ χρησιμοποιῇ ἄλλους καὶ ἄλλους νὰ λυπήσῃ. Στὴν ψυχὴν μου, ὅταν χιονίζει, γεννιῶνται διήφορα καὶ διαφορετικὰ μαζὺ αἰσθήματα, γιατί τὸ χιόνι ἔχει καὶ καλὰς ιδιότητες. ἔχει ὁμως καὶ ἄσχημες. Πολλοὶ σπέρμα περιμένουν πῶς καὶ πῶς τὸ χιόνι γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ἄλλοι πετώντας ἀναμεταξύ τους μᾶζες χιονιοῦ καὶ ἄλλοι βρέχοντας τὴν καλύτερα γλυστρῶντας μὲ παγνῶδες ἐλκυστὸν λευκὸ σεντόνι ποὺ σχηματίζει τὸ χιόνι ὅταν πέφτῃ στὴ γῆ. Τὸ χιόνι σκοτώνει καὶ τὰ μικρόδια, θυπνάζει τὰ καίμιστα μυαλά καὶ μᾶς δείχνει τὴν ματαιότητῃ τῆς ἀνθρωπότητος. Πολεμοῦμε μὲ τὸ χιόνι, διασκεδάζουμε μέχρις ὅτου τὸ χιόνι λιώσῃ καὶ ἔπειτα φεύγουμε μουνδιασμένοι παγωμένοι, γιὰ τὸ κρεβάτι... Ἔτσι καὶ λαοὶ πολεμᾶνε, πολεμᾶνε μέχρις ὅτου χάσουν ὅλες τὶς δυνάμεις τους καὶ τότε

ἀποχωροῦν. Κερδισμένοι; Ποτέ. Ἀποχωροῦν καὶ χάνονται... Οἱ δυνάμεις τους τὰ χιλιοτρύπητα κορμιά τους σέρνονται στὸν τάφο ποὺ σκεπάζεται ἡ ἀνθρωπίνη ματαιότης! Τὸ χιόνι μᾶς δείχνει τὴν ἀγνότητῃ τῆς καρδίας καὶ τὴ λευκότητῃ τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖνου ποὺ ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ πεθάνῃ καθὼς καὶ τὸ χιόνι ἔρχεται γιὰ νὰ λιώσῃ. Τὸ χιόνι συμφιλῶναι ἀνθρώπου ποὺ βρίσκοντι στὸ δρόμο τοῦ διαζυγίου καὶ ἄλλα πολλὰ τέλος πάντων κάνει τὸ χιόνι τὸ θαυματουργό. Αὐτὴ εἶναι ἡ μιὰ ὅψις τοῦ νομίσματος, ἡ καλὴ καὶ εὐτυχισμένη στήν ὁποῖα βλέπουμε εὐτυχισμένους ἀνθρώπους τυλιγμένους στὰ παλτά τους, μέσα σ' ἀποκνηνῆτα, μὲ ἀκολουθεῖς, μὲ ἐν στολή ὑπηρέτας, ὑπηρέτριες, μὲ μαγεῖρους, μαγερίσες καὶ... τράβα κορδέλα. Ἀν γυρίσουμε ὁμως τὸ νόμισμα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅψη θὰ δοῦμε ἀγροὺς ἐρημωμένους, χωράτια κατεστραμμένα ἀπὸ τὸ χιόνι... Ἢ θὰ δοῦμε χιλιάδες ψυχὰς ἀναγκασμένες νὰ μένουν στὸ ὑπαίθριον καὶ νὰ τρυποῦν εἰς τὴν μπόσταντας νὰ ντυθῶν. Ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὰ μέσα. Ἢ θὰ δοῦμε τόσους ἄλλους ἀνθρώπους νὰ γυρίζουν ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ζητώντας ἐλεημοσύνη καὶ νὰ σπῶνται βάνους... Κι' ἐνῶ στήν καλὴ ὅψη βλέπουμε ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔσονται τί νὰ... σκεπάζουν νὰ φάνε, ἀπὸ τὰ πολυποικίλα φαγιά των, στήν ἄσχημη θὰ δοῦμε περισσότερους χωρὶς σύγκριση νὰ μὴν ἔχουν τί νὰ φάνε!

Κι' αἰτία τὸ χιόνι! Δὲν ἔμπορουν νὰ γοῦν, νὰ ἐργασθοῦν γιατί τὸ χιόνι τοὺς ἀπὸκλεισε. Στὸ χιόνι θὰ ἀνακαλύψουμε πτώματα δυστυχισμένων ποὺ κοκκάλωσαν ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ στίς ἐφημερίδες θὰ δοῦμε πολλὰ ὀνόματα κάτω ἀπ' τὴ στήλη «Ἐκ φύξεως θάνατοι». Τώρα γιατί νὰ ὑπάρχει τέτοια δικαζοῦν, μεταξὺ τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ πλουσίου, ἀφοῦ σὲ μιὰ στιγμή καὶ μόνο μπορεῖ ν' ἀναστραφοῦν οἱ ὅροι καὶ ὁ φτωχὸς νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ ὁ πλούσιος πτωχός; Ἐχομε πολλὰ παραδείγματα τέτοις ἀναστροφῆς στὸν κόσμο καὶ μὴ πηγάζουμε μακριά. Ἐχομε τὴν προχθεσινὴ καταστροφή τῆς Μικρασίας στὰ μάτια μας καθὼς καὶ ἄλλες πολλές. Γιατί λοιπὸν νὰ ὑπάρχει τέτοια δικαζοῦν μεταξὺ μας ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια βλῆ καὶ ὅλοι εἴμαστε θνητοί; Οἱ Ρῶσοι, πρῶτοι, θέλησαν πρῶτοι νὰ ἐφαρμόσουν—ἐπὶ δὲν ἔπρεπε—τὸ σοσιαλισμὸ (ἀπ' τὸ Γαλλικὸ σοσιαλισμὸς ποὺ σημαίνει ἐταιρισμός δηλ., τὸ Κράτος νάναί μιὰ ἐταιρεία καὶ οἱ ὑπὸ-κοοὶ ὅλοι, νάναί μέτοχοι), μιὰ θεωρία ἀνεκτέλεστη καὶ ἔφεραν στὴ καταστροφή μιὰ ἐλὸκκληρη Ρωσία! Κι' εἶσι τὸ πρό-βλημα αὐτὸ μένει καὶ θὰ μένῃ ἄλυτο.

Τὸ χιόνι εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ νέκρα. Γιατί ἐνὸς βάζει σὲ κίνησι τόνους ἀνθρώπους, πόσους ἄλλους ὅμως νεκρώνει! Συγκοινωνίες διακόπτονται, τὰ ἐργαστά-σια σταματοῦν, κάθε κίνησι νεκρώνεται, κάθε βιομηχανία παύει γιατί στίς περισ-σότερες μηχανές, ἡ κινήτηριος δύναμις εἶναι τὸ νερὸ καὶ αὐτὸ παγώνει ἀπὸ τὸ χιόνι, τὸν πάγο.

Βλέπετε τὰ καλά καὶ τ' ἄσχημα τοῦ

χιονιοῦ. Κρίνετε λοιπὸν ἀνεῖναι ὠφέλιμο ἢ βλαβερό. Ἐγὼ ὅταν πέφτῃ χιόνι εὐ-χαριστιέμαι, ὅταν ὅμως πάφει καὶ μένει τὸ διαπεραστικὸ κρύο ποὺ ξυρίζει, κατὰ τὴ λαϊκὴ ἔκφρασι, κανεὶς οὔτε κι' ἐγώ, εἶνε εὐχαριστημένος.

Δὲν μοῦ λέτε εἶναι εὐχάριστο πράγμα νάχη κανεὶς τὴ μύτη του κόκκινη ὡς τὸ βαρκάνι καὶ νὰ τρέμῃ σὺν νευρόσπαστοι;

ΑΛΚΗΣ ΡΙΖΑΡΗΣ

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Δύο ἀντίθετα αἰσθήματα ὁ κόσμος τὰ νομίζει μὰ ἔχω τὴ γνώμη μοιάζοντε καὶ τίποτα δὲν τὰ χωρίζει.

Ἀν θέλῃς ἀνθρώπε χαρὰ μετ' τὴ ψυχὴ νὰ νοιώσῃς σὲ συμβουλευέω πῆγαιε τὴ λύπη ν' ἀνταμώσῃς.

Παράξενο μὴ τὸ νομίζεις ἀλλ' ἀφοῦ βρῇς τὴ δυστυχία θάβρῃς καὶ τὸν ἀκόλουθο περὶ θέλεις—εὐτυχίαν.

Αὐτὰ τὰ δύο αἰσθήματα εἶν' πάντοτε ἐνωμένα μὴ τὰ ζητήσῃς χωριστὰ θὰ ψάχνῃς στὰ χαμένα.

Κι' ἂν βλέπῃς ἀνθρώπε, στὸν κόσμον τὴν εὐτυχίαν νὰ διαρῇ ἔνοια σου καὶ ἔχει σύντροφον τὴν δυστυχίαν ποὺ θ' ἀρθῇ.

A. ΡΙΖΑΡΗΣ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Ἰς τὸ πρωτοχορὸν νιάτικον τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», ὁ ἀγαθὸς συναδελφός κ. Σπύρος Δάφνης ἐγραψε περὶ τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τοῦ 1923 καὶ ἀπαρίθμησε ὅλα τὰ ἔργα ποὺ ἐφάνησαν τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκτὸς τῶν θεατρικῶν. Δὲν ἤξεύρω ἂν τὰ ἐλησιόμηνεν ἢ ἂν ἔκρινεν ὅτι διὰ τὴν θεατρικὴν κίνησιν ἔπρεπε νὰ γραφῇ ἰδιαιτέρον ἀρθρον. Οὐ-πίως ἢ ἄλλως, ὑποθέτω ὅτι οἱ πολυ-πληθεῖς ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ», οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰ πνευματικὰ ἐν γένει, θὰ ἠθέλησαν νὰ ἰδοῦν τί ἔκαμε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον κατὰ τὸ 1923. Καὶ ἰδοὺ ἕνας πρῶτος χειρὸς ἀπολογισμός.

1.— Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν ἰδεάν σου «Μαριτάναν», διότι εἶπε, χρονολογικῶς, τὸ πρῶτον ἔργον ποὺ ἐδόθη. (Θίλας Κυβέλης, 4 Ἰουνίου). Οἱ συγγραφεῖς μας συνήθως ἀφίουν τὰ νέα τῶν ἔργων διὰ τὸ τέλος τῆς σαζόν. ὅταν ἐδυναμώσῃ τὸ θέατρον, δηλαδὴ ἔπαιζον ἔτι μεγαλειότεραν σπορῶν. Δὲν ἀκολουθῶ τὸ ἴδιον σύστη-μα. Αἶδω τὸ ἔργον μου ἅμα τὸ τε-λειώσω καὶ ἀφίω τὸν θίλασον νὰ τὸ παίξῃ ὅταν θέλῃ. Διότι, ἔχω τὴν ἰ-

δέαν, ὅτι ἂν τὸ ἔργον εἶνε καλόν, στέκεται εἰς κάθε ἐποχὴν. Καὶ ἂν ἡ «Μαριτάν» δὲν ἐστὶν ἡ παρὰ μίαν ἐβδομάδα, δὲν ἦτο διότι ἐδόθη τὴν Ἰουνίον, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχε τὴν τύχην νάρεσθαι... εἰς τοὺς κοριτικούς, οἱ ὅποιοι τὴν κατεσπάραξαν. Δικαί-ως τώρα ἢ ἀδίκως, ἐγὼ βέβαια δὲν ἠμπορῶ νὰ κρίνω. Ἀπὸ τὸ κοινὸν ὅ-μως τὸ ἔργον ἐχειροκροτήθη πολὺ, —διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐπαίξετο οὔτε μίαν ἐβδομάδα, — καὶ πρὸ πάντων ἡ Κυβέλη, ἡ ὁποία ὡς Μαρτὶνα ἐ-θροιάδευσε.

2.— Μετὰ ἕνα μῆνα, εἰς τὸ ἴδιον θέατρον, ἐδόθη ἡ «Ντονάτα» τοῦ κ. Ραφαήλ Κηφί, ἡδηγμένη τοῦ πρῶτου κοινῆ. Ὅμοιον ἔργον! Μὲ χαρα-κτῆρας μὲ ἡθοῦς καὶ μὲ σκη-νικὴν τέχνην. Ἐὰν δὲ καὶ ἡ «Ντονά-τα» δὲν ἐστὶν ἡ ὁποία ἐπείρε, ἡ ἴ-μια τοῦ κοινῆ, διότι τὸ κοινὸν ἐ-μῶνεται, ὅταν δὲν παίζεται πολὺ ἕνα καλὸν ἔργον, — ἀπειλεῖται πάλιν εἰς τὴν δυσμένειαν τῶν κοριτικῶν, οἱ ὅ-ποιοι δὲν ἐκπαιδεύονται τίποτα. Αὐτὸ πάλιν ἠμπορῶ νὰ τὸ πῶ, ἀφοῦ δὲν προσέτι, περὶ ἔργου ἰδιοῦ μου. Τὰ προβλήματα τῆς «Ντονάτας» δι-έφυγον τοὺς κοριτικούς μας καὶ, ἀν-τί νὰ γραφῶν μ' ἐνδομισμὸν, συν-εσώρευσαν ἐπιφαλασεις, παρατηρή-σεις καὶ ἀντιρροήσεις.

3.— Ἐν μονόπρακτον δράμα τοῦ κ. Τριανταφύλλου, τοῦ μουσικοῦ, εἰς τὸ ἴδιον θέατρον, «Γιατὶ μεθῶ», εἶχεν ὅσην ἐπιτυχίαν ἔχουν συνήθως τὰ μονόπρακτα. Ἦτον, οὗτος εἰπεῖν, ἓνα τραγοῦδι σκηνοθετημένον. Ὡραία ἡ ἰδέα, ὠραία ἡ ἐκτέλεσις. Ὁμολογῶ ὅτι τὸ παρακολούθησα μ' εὐχαρίτησιν. Ὡς «λεβέντη-ριντό» τοῦλάχιστον, χαρακτηρίμενον.

4—5.— Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη, τὸν Σεπτέμβριον, εἶδαμεν τὸ «Ἐὺν φταῖς» τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ. Κατὰ μεταξὺ φάσας καὶ κομφιδίας στρεφομένης περὶ μίαν νοσηριώδη ζηνάραν. Τὸ ἔργον τεχνικὸν καὶ εὐφυέστατον, ἤρρεσεν. Ἐπίσης ἤρρεσεν, ὡς ἤκουσα, καὶ μία ἄλλη κομφιδία τοῦ ἰδίου συγγραφέως, εἰς τὸ ἴδιον θέατρον, τῆς ὁποίας δὲν ἐνθυμούμαι τὴν τίτλον. Εἶχεν ὡς θέμα τὴν Ἀλήθειαν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ἔδεικνεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ λέγῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον, χωρὶς νὰ ἐκληφθῇ ὡς τοελλὸς ἢ νὰ τρελλαθῇ ἀληθινά. Παρόμοιον ἔργον, ἀμερικανικοῦ συγγραφέως, εἶχε δοθῇ προαίτερα εἰς τὸ ἴδιον θέατρον. Τὸ ἑλληνικόν, δυστυχῶς, δὲν τὸ εἶδα. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ἀνώτερον, διότι τὸ ἀμερικανικὸν δὲν ἄρρεσε καθόλου.

6.— Τὴν 17 Σεπτεμβρίου, ὁ θίασος Κυβέλης ἔδωκε τὴν «Νταλμανοπούλα» τοῦ κ. Χόρν. Περὶ τοῦ ὠραίου ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν, ἔγραψα τότε ὁλόκληρον ἄρθρον εἰς τὸν «Θησαυρόν». Εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια.

7.— Ἡ «Χήρα Μάννα» (15 Ὀκτωβρίου, θέατρον Κυβέλης) ἐκτε-

νὲς μονόπρακτον τοῦ κ. Ι. Βλαχογιάννη, δὲν ἄρρεσε διόλου εἰς τὸ κοινόν. Ἀλλὰ καὶ οὔτε καὶ εἰς ἐμέ. Τὸ βρήκα ὑπερβολικόν καὶ ἀντιθεατρικόν, ἐνῶ εἶνε γνωστὸν πόσον συμπάθω τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ κ. Βλαχογιάννη. Ἀλλὰ τὸ θέατρον ἔχει ἄλλας συνθήκας, ἀπαιτεῖ ἄλλα προσόντα, ἀνευ τῶν ὁποίων ἀποτυχάνει καὶ ὁ μεγαλοφυέστερος συγγραφεύς.

8—13.— Θ' ἀπαριθμήσω ἐδῶ μερικά ἔργα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν εἶδα. Εἶχε προχωρήσει πλέον ἢ ἐποχὴ καί, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, δὲν ἤμπορούσα νάβρω τὴν νυκτερινήν δροσίαν, δοθέντος ἄλλως τε ὅτι δὲν εἶχα καὶ καμμίαν ὑπογρέωσιν, ἀφοῦ δὲν ἤμουν κομπῆς τοῦ Ἀβερωφείου... Τὰ ἔργα αὐτὰ εἶνε κατὰ σειράν: «Οἱ χελῶνες» μονόπρακτον τοῦ κ. Β. Ἡλιάδη (αὐτὸ τὸ ἐδιάβασα καὶ μοῦ ἄρρεσε πολὺ), «Νέρων», τριπρακτὸν τοῦ κ. Ν. Λιβαδά, «Μία παταλούδα» μονόπρακτον τῆς δι. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ, (τῆς γνωστῆς τελειοφίλου τῆς Δραματικῆς Σχολῆς). «Χαμένες Δυναμεις» τοῦ κ. Ἀπ. Λεοντῆ (Ἀλεξάνδρου νομίζω), «Μία φορὰ καὶ ἓνα καιρὸς» σκηρικὸν παραμῦθι τοῦ κ. Πολέμη καὶ «Πέτρα Σκανδάλη», τρίπρακτον κοινωνικὸν δράμα τοῦ κ. Κωστῆ Μπασιτουνοπούλου. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ τὸ ἐδιάβασα καὶ ἐσημάτισα τὴν πεποιθήσιν δι' ὃ κ. Μπασιτουνοπούλου θ' ἀναδειχθῇ τάχιστα εἰς τῶν καλλιτέρων μας δραματικών.

Καὶ διὰ νὰ μὴ σταθῶ εἰς τὸν δεῖσιν ἄριθμόν 13, θάναφέρω ἀκόμη μερικά ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μόνον χωρὶς νὰ παχιδούν :

14—18.— Εἶνε οἱ «Δυὸ Φωτιές» τοῦ κ. Ἀντ. Χατζηπαπῶλου, δράμα μὲ πολλὰ ἐλαττώματα, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλα προτερήματα. «Ὁ Καλλιτέχνης τῆς Ζωῆς» τοῦ κ. Θ. Παπαμιάνου, δράμα πεντάπρακτον, ὠραϊότατον, τὸ ὁποῖον, συντομευόμενον ὀλίγον, θὰ ἤμπορούσε νὰ παχιδῇ μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. «Ἡ νύχτα τοῦ Ἀη Φίλιππα» μονόπρακτον τοῦ αὐτοῦ κ. Β. Ἡλιάδη, ἐπίσης ἀξιόλογον τὸ «Ὑπουργικὸ Συμβούλιον» τοῦ κ. Μ. Βάλσα, εὐφυστάτη σκηρικῇ σάτυρον ποὺ δὲν ξέρω ὅμως κατὰ πόσον εἶνε διὰ σκηνήν, καὶ τὸ «Ἀσφαλιστικὸν Περιβόλιον» τοῦ κ. Δημ. Κυριακίδου, ἐλαττωματικὸν βέβαιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀθητοπρόσεκτον πρωτελεῖον.

Δὲν ἀναφέρω τὰς διαφόρους διασκευάς, οὔτε τὰ ἔργα Ἑλλήνων συγγραφέων ποὺ γράφουν γαλλικὰ καὶ ποὺ ἐπαίχθησαν κατὰ μετάφρασιν. Νομίζω ὅμως ὅτι 18 ἑλληνικὰ πρωτότυπα θεατρικὰ ἔργα, εἰς ἓν ἔτος, δὲν εἶνε ὀλίγα! Ἄν λάβωμεν μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐξ αὐτῶν ἡ μὲν «Νταλμανοπούλα», ἔργον γνωστοῦ συγγραφέως, εἶχε μίαν θριαμβικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὰς σκηνάς, ἡ δὲ «Πέτρα Σκανδάλη», ἔργον νέου, ἐχαιρετίσθη γενικῶς ὡς μία θριαμβευτικὴ ἐμφάνισις, πρέπει νὰ δηλογῶμεν ὅτι τὸ θεατρικόν 1923 ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικόν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει βέβαιον νὰ εὐχρηθῶμεν

ἀκόμη ἱκανοποιητικώτερον τὸ 1924. Τὸ θέατρον εἶνε μέγα δεῖγμα τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς τόπου καὶ μέγα σχολεῖον τοῦ λαοῦ, καὶ ἠθοπλαστικὸν καὶ μορφωτικὸν τῆς καλλισθησίας. Καὶ τὸ γενικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν εὐδοκίμησιν του καὶ τὴν πρόδον.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ.— Περιεργον ! Ὅταν γράφῃ κανεὶς ἓνα ἀπολογισμὸν χωρὶς... σημειώσεις, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ξεχάσῃ τὸ καλλίτερον. Κι' ἐγὼ βλέπω τώρα ὅτι ἐξέχασα τὴν «Ἐπιστροφὴν τῶν Θεῶν», τὴν χαριτωμένην τρίπρακτον κομφιδίαν τοῦ κ. Τίμου Μωρακτίνη, ἡ ὁποία ἐσημείωσεν εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη μίαν ἀκόμη λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ εὐφυστάτου αὐτοῦ συγγραφέως. Ὁ ἀριθμὸς λοιπὸν τῶν θεατρικῶν ἔργων τοῦ 1923 ἀνέρχεται εἰς 19.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσθμίων 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὡραὶ αὐτοτελῶς διορισμέναι

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλοδορίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Και τοῦ ἀνέμου θύματα.

Οἱ δυστυχισμένοι, οἱ πολυπαθεῖς ἀδελφοί μας πρόσφυγες, ὡς νὰ συν απεκρίνοισαν κατὰ τὴν ἐκ Μικρασίας φυγῶν των καὶ τὴν κατάραν τῶν μισητῶν ἐχθρῶν καὶ διωκτῶν των ἐπισύρουν κατὰ τῆς κεφαλῆς των, καὶ τῆς φύσεως ἀκόμη τὰ κακὰ στοιχεῖα.

Πράγματι! ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυστία ἐπονται

Ὡς κρῖκος ἀλληλένδετο ὅλοι αἱ δυστυχίαι καὶ συμφοραὶ πλῆττουσιν ἀνηλεῶς τὰ θύματα τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης.

Αὐτοκίνητα θὰ ἐνόμιζέ τις κατ'ἐξαίρεσιν διαρκῶς αὐτοὺς παρὰσύνου, καὶ ἀκρωτηριάξουν. Τὰ κακοποιὰ τῆς πρωτευούσης ἀνθρώπινα στοιχεῖα, δολοφονοῦν διὰ τὸ ἀπογυμνῶσιν αὐτὴν πρὸςφυγα ἐργάτην τῶν πενιχρῶν τοῦ ἀποταμιευμάτων. Χίλια δύο δυστυχήματα μικρὰ καὶ μεγάλα προσβάλλουσιν αὐτοὺς καθημερινῶς.

Καὶ ὅτι αὐτὰ εἶτε λόγῳ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπλοϊκότητός των εἴτε διότι ἡ σκληρὰ μοῖρα τοὺς καταδιώκει ἀκόμη καὶ στῆς πενιχρῆς φωνῆς ποῦ εὖρον ἄσυχον τὰ κουρασμένα ἐκ τῶν κακουχιῶν σώματα καὶ αἱ πονεμένοι ψυχαὶ των. Ὡς καὶ αἱ θεομηνίαι μεταξὺ αὐτῶν ἐκλέγουσιν τὰ θύματα των. Ἡ ἐφευρετὴ βαρυνεῖται νὰ προστεθῇ εἰς τὰ βάσανα τῆς ἐξορίας των.

Αἱ πλήμνυραι, τὰς καλύβας καὶ τὰ ράκη των παρὰσύνου, αἱ χιόνες, ἀμειλίχτως αὐτοὺς σαβανώνουν. ὁ πνέων ἐσχάτως ἰσχυρότατος ἀνεμος συμπληρώνων τὴν καταστροφὴν, ἀφαρπάζει καταρρέπτων τὰ περίφημα ξηλόσπητα τοῦ συνοισμοῦ των! Τραγικόν! Εὐχάτη ἕνας μηχανικὸς νὰ ἐπιβλέψῃ κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν; Εὐχάτη ἕνας εὐσυνειδήτος ἄνθρωπος, νὰ προβλέψῃ καὶ νὰ προλάβῃ τοιαῦτα ἀτυχήματα: Μόνον νὰ τὸ σκεφθῇ τις καταλαμβάνεται ὑπὸ ἱλίγγου.

Μίαν νύκτα ἀπὸ τὰς χειροτέρας Ἰανουαρίου, μετὰ χιόνια καὶ κρύου ἀνυπόφορο, νὰ εὐρεθῇ ἄστεγος καὶ τρέμων ἐν μέσῳ ἐρειπίων εἰς τὸ ὑπαιθρον ἕνας ἄνθρωπος εἶναι μαρτύριον. Καὶ ποῦ ἐντὸς τῆς πόλεως; Τότε ἴσως τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ἂν ὅχι ὑποφερτὸν πιθανὸν ὅμως θεραπεύσιμον.

Αλλὰ μακρὰν τῆς πόλεως ἐν πλήρει ἐξοχῇ εἶναι φρικῶδες ἀλήθεια. Εἴθε ὁ Ὑψιστος νὰ ὀπλίξῃ μετὰ θάρρους καὶ ἀντοχῆν τὰς δυστυχεῖς ὑπάρξεις ποῦ ἡ δυσμενεία τῆς τύχης ἔρριπεν εἰς τὸν δρόμον μας καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φιλανθρωπιάνας.

Θέρμανσιν κ. ἐπιχειρηματῶν

θέρμανσιν!

Μετὰ τὴν φοβερὰν ἀκρίβειαν τῆς καυσίμου ὕλης, πρέπει νὰ ἔχη τις ἐξαιρετικὴν ἀντοχὴν διὰ νὰ παρακο-

λουθῇ μίαν συναλίσιν, ἐν θεατρικὸν ἢ κινηματογραφικὸν ἔργον, διότι διατρέχει τὸν ἄμεσον κίνδυνον δολιχοποικίης ψύξεως, ἢ φεύγων ἀποκορύφωτος γένεσιν, πνευμονίαν καὶ ὅλα τὰ κακά.

Ὅλα τὰ κινηματοθέατρα μας εἶνε κατεψυγμένα. Κεῖ τὸ πρᾶγμα θὰ παρήγορετο ἴσως ἀπαρτήθησαν, ἂν ὁ χειμὼν ἦτο ἡμερώτερος. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ παρὰφροσύνου καὶ μελαινιάζει μίτες καὶ μάγουλα, μετὰ τοῦ πᾶσι τοὺς μὴνιγγας, σταματᾷ τοὺς πνεύμους τῆς καρδίας καὶ νεκρῶναι τελείως τὰ ἄκρα καὶ τῶν βαδίζοντων ἀκόμη, τὸ οικονομολογικὸν αὐτὸ μέτρον τῶν κ.κ. διευθυντῶν κινηματογράφων καὶ πάσης συναφούς ἐπιχειρήσεως, καταντᾷ σκληρότης, ἀδικαιολόγητος, πρὸς τοὺς πτωχοὺς στυμνολίτας, οἵτινες ζητοῦν, εἰς τὴν θαλάσσορ ἑνὸς τοιούτου κέντρον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ψυχγωγίαν ὀλίγης ὥρας. Ἀλλὰ τὰς συνεπείας ἀσφαλῶς σοβαροῦται θὰ ὑφίστανται, τὰ ταμεία τῶν κέντρων ἰσχύων, διότι ὁ κόσμος φυσικῶς, λογικῶς φερόμενος, ἀποφεύγει νὰ συγχάσῃ. Ἰδίως μετὰ τὸ δεῖννον εἰς τὰς αἰθούσας των ἐκλαμπάνων, (πολὺ δικαίως) τὴν τοιαύτην ἀδιαφορίαν τῶν ἀρμόδιων ὡς περιφρόνησιν πρὸς τὴν δημοσίαν ὑγείαν.

Θέρμανσιν λοιπὸν, κύριοι ἐπιχειρηματῶν, θέρμανσιν, διὰ νὰ ἔχετε καὶ εἰσπράξεις.

Μὴ δίνετε τὰ ἱερά.

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Μεγακροῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου, πρὸς κατάπαυσιν τῆς ἀσχημονούσης βάρους τῆς Ἐκκλησίας εὐθυμογραφίας ὁρισμένων περιο-

κῶν, εἶνε ἀξία πολλῶν καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων.

Μὴ λησιμονῶμεν, ἀτυχῶς, διὰ καὶ δεκαετὴ ἀκόμη δεσποινίδια ὡς πολῦτιμον ἔλυσσιν συστρέφουσι, μεταξὺ τῶν δακτύλων των, κάθε ἄλλο παρὰ κατάλληλα διὰ τὴν ἀγνήν παιδικὴν ψυχὴν των διάφορα ὑπόπτου ἡθικῆς περιουσιακά, εἰς τὰ ὅποια ἀληθῶς πολὺ συχνὰ σατυροῦνται οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, διὰ ἀσεβῶν περιγραφῶν καὶ διηγημάτων.

Τοῦτο βεβαίως εἶνε δέσποινον διὰ τὰς νεαρὰς ψυχὰς τὰς μὴ εἰσέτι διαπαισθεῖας καθότι, κλονίζετ ἐκ θεμελίων εἰς αὐτὰς τὸ θρησκευτικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ἔρεισμα τοῦτο, τῶν λαῶν καὶ κοινωνιῶν.

Ἀς χαλινωγῶμεν τὴν εὐθυμογραφικὴν καὶ ἀνήθικον ὁρμὴν των, τὰ ἐν λόγῳ περιουσιακά, τινὰ τῶν ὁποίων παρεκτρέπομεθα κυριολεκτικῶς δηλητηριάζουσι τὴν νεαρὰν ψυχὴν πολλῶν δυστυχῶς ἀναγκαστῶν των. Ἐφ' ὅσον πάλαιστα ὀρίζον ἀπέσπασε δαίμονος, εὐθύμου τεροπνῆς, ἀλλὰ καὶ ἡθικῆς συγχρόνως ὑπάρχει διὰ τοὺς πραγματικὸς λογοτέχνας.

Ἡ πνευματικὴ εὐθυμογραφία, ἐντὸς τῶν ὁρίων, τῆς ἀξιοπροσείτης καὶ ἡθικῆς, ἀναμφιβόλως εἶνε πολῦτιμος καὶ ψυχοφελὲς προκλιούσα, τὸ μειδίαμα καὶ τὴν ἀγαλλίασιν εἰς τὰς δυσκόλους σημερινὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσεβὴς σάτυρος καὶ ἡ διακωμώδης τῶν ἱερῶν καὶ ὁρίων, καὶ θιγούσα τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε αὐτοχρηστὰ ἐκκλησιαστικὴ ὡς ἐνσταλάσσουσα εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγκαστῶν, τὸ δηλητηριῶν τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ γελοίου πρὸς τὰ θεῖα, ὑποκειμένης οὕτως ὅχι μόνον τὴν οἰκονομικὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑθνικὴν ὑπόστασιν.

Ἐς ἐφαρμοσθῇ λοιπὸν ἀμειλί-
κτως ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Μη-
τροπολίτου μας τὸ 11ον ἄρθρον τοῦ
Ἐκκλησιαστικοῦ Νόμου τὸ προστα-
τεῖον τὰς Ἱερῶν παραδόσεων τῆς
Θεοσεβείας μας καὶ τοὺς λειτουρ-
γοὺς αὐτῆς. Καὶ ἂς τιμωρηθῶσι πα-
ραδειγματικῶς οἱ ἀσεβοῦντες, ἵνα
συγκρατηθῶμεν ἐπὶ τέλους, ὀλίγον,
ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον δρόμον ποὺ ἐ-
χάραξεν ἡ μεταπολεμικὴ κατάστα-
σις, δυστυχῶς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώ-
πην, καὶ εἰς τὴν πτωχὴν μας Ἑλλά-
δα ἀκόμη. Ἀς μὴ ἐκλείψωσι παντε-
λῶς καὶ τὰ ἱγνη ἔστω ἄτινα ἐναπέ-
μειναν, τῆς ἡθικῆς καὶ ὁρθῆς ἀντι-
λήψεως.

Ἀσυνειδησία!

Κρέας, σπύριο, κάρβουνα, ἐκτὸς
ἐξαφανίζονται διὰ τῆς γνωστῆς με-
θόδου πῆς ἀποκρίψεως, μέχρις ὅ-
του ἐπιτύχουν αὐξήσεις, αἰτίνες, τε-
λείως οὐσαι ἀδικολόγητοι κατα-
στροφῆς, ἀποπνίγονται τὸν λαόν.
Δὲν ἀκούει κανεὶς ἀπὸ τὸν πτωχὸν
ἐργατικὸν κόσμον, καὶ ἐν γένει τὴν
ἀστικὴν τάξιν, παρὰ θοοὺς, τί θὰ
γίνωμεν, ποῦ θὰ φθάσωμεν ;

Ὅλα τὰ εἶδη τῆς πρώτης ἀνάγ-
κης, καὶ ἐγγωρίου παραγωγῆς, δε-
μέραι καθίστανται ἀπρόσιτα, καὶ οἱ
διάφοροι ἔμποροι μικροὶ καὶ μεγά-
λοι, λαμβάνουν ὕψος τραπεζιῶν.

Ἐς προσέξουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι,
τὴν ἐγκαταμονῶσαν, λαϊκὴν θύελλαν.

Ἐὰν σήμερον οἱ νομοταγεῖς καὶ
ἐλληνικοὶ πολῖται, προσέσχωσιν οἱ
καπαδυναφεύμενοί, συγκρατοῦντες
τὴν ἀγανάκτησιν των, καὶ προσπαθοῦντες
διὰ τῆς φρονήσεως καὶ νομίμων μέσων
νὰ ἐπιτύχουν βελτίωσιν τῆς βαθμη-
δὸν καθυστερήσεως ἀφορήτου ἀκρι-

βείας τοῦ βίου, ὑπάσχει κίνδυνος μὴ
ἐξαπλουμένης καρμιά φορὰ τῆς πα-
ροικιῶδους αὐτῆς τοῦ Ρωμηοῦ ὑπο-
μονῆς ξεσπάσῃ ἀγρίως, εἰς τὰς
κεφαλὰς τῶν ἀτιθάσσων καὶ ἀνυπο-
τάκτων, εἰς τὰ μέτρα τῆς Κυβερνή-
σεως ἀισχροκερδῶν, οἵτινες θὰ πλη-
ρῶσουν τότε μὲ τόκον τὸν φόρον τῆς
ἀπληστίας των καθ' ὃν τρόπον ἐπλή-
ρωσε καὶ τὸ «Θερίον» τῆς Κηφισιάς
τοὺς ἀνεξοφλήτους πολυτελεῖς λογα-
ριασμούς του.

Τελείως ἐμετατρέψαμεν τὸ ρητὸν
τοῦ Εὐαγγελίου «Ἀγάπα τὸν πλη-
σίον σου», ἀντικαταστήσαντες τοῦτο
διὰ τοῦ «κατασπάραξον αὐτόν, καὶ
γενήθητι τὰς σάρκας του».

Μοδέσθαι δεσποινίδες !

Αρχετὸς κόσμος περνεύεθι τὴν
ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Δευτέ-
ρας εἰς τὴν ἐπιδειξὶν ἀπαγγελίας τῆς
τάξεως τῆς ΚαςΘ. Δρακοπούλου ἐν
τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ωδείου,
χειροκροτήσας ζωηρῶς τὰς προο-
δευτικὰς μαθητείας καθὼς καὶ τὰς
συμπρατευούσας πτυχιούχους Δας
Ἐμποταγάρου καὶ Κυδωνιάτου, αἰ-
τίνες μὲ πολλὴν εὐσυνειδησίαν καὶ
τέχνην, ὑπεδύθησαν τὰ πρωταγωνι-
στοῦντα πρόσωπα τῆς Φαίδρας καὶ
παραϊάνας, εἰς τὸ ἀρχαῖον δράμα
«Ἰππόλυτος» τοῦ Εὐριπίδου, (κατὰ
μετάφρασιν Λ. Σάρου).

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον κατὰ πο-
λὺ ἐμείωσε τὴν ὥραιαν ἐντύπωσιν
εἶναι ἡ ἀταξία ἥτις παρετηρήθη καὶ
ἐπικράτησε εἰς τὴν αἴθουσαν, τόσον
κατὰ τὴν προσέλευσιν τοῦ κόσμου,
ὅστις σημειωθῆτω κατὰ τὰ δύο
τρίτα ἦτο μαθητικὸς. ὅσον καὶ κα-
τὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως.

Ὁ θόρυβος, τὰ κτυπήματα καὶ
τραβήγματα καρεκλῶν, ἰδίως ὅμως

ἢ φλαγρία, τὰ γέλοια, αἱ χειρονο-
μῖαι καὶ ἡ χλειαὶς «τακτ». ἐκ μέ-
ρους τινῶν τῶν Δδων μαθητριῶν
τοῦ Ωδείου, ἐκίνουν τὴν ἀγανάκτη-
σιν τοῦ παρευρισκομένου σοβαροῦ
κόσμου. Ἀυπηρὸν καὶ λίαν χαρα-
κτηριστικὸν τῆς νεωτεριστικῆς μορ-
φώσεως καὶ ἀντιλήψεως μερικῶν
νεανίδων.

Ἐλαιοὺς σεβασμοῦ καὶ διὰ τὰ ἱ-
ερώτερα, περιφρόνησις τελεία πρὸς
τὴν σεμνοπρέπειαν καὶ λεπτότητα
τὴν ἐιαρμενιζομένην πρὸς τὴν ἡλι-
κίαν καὶ τὴν ιδιότητά των μιᾶς ἐ-
πισήμου καὶ σοβαρᾶς σχολῆς τοῦ
τόπου των.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι μία ἐπίβλε-
ψις θὰ ἦτο ἀπαραίτητος, εἰς σιγ-
μὰς παρομιλῶν συγκεντρώσεων ἐν

τῷ Ἑλληνικῷ Ωδεῖο καὶ ἐντὸς τῆς
πρὸς τοῦτο ὀριζομένης αἰθούσης.

Εἶναι ἄδικον εἰς τὰ ὅμματα τῶν
ξένων ἐξ αἰτίας τινῶν ἐκ τῶν με-
δέρων ἀθλῶν μας, νὰ παρουσι-
αζώμεθα ὡς ἀπολίτιστοι καὶ τελεί-
ως ἀγνοοῦντες τί θὰ εἴλη εὐπρέ-
πεια τόπου καὶ χρόνου.

Δυστυχῶς δὲ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην
παρίσταντο καὶ δύο ξένοι εἰς τὴν
συγκέντρωσιν τοῦ Ωδείου μας.

ΝΑ·Ι·Σ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΣΑΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΣΥΛΛΟΓΑΣ ΣΑΣ

ΑΔΑΠΑΝΩΣ

Στείλατέ μας τοῦλάχιστον 500 γραμματόσημα Ἑλλάδος, Κρήτης,
Νήσων Αἰγαίου, Κύπρου, Ἰθακῆς, Ἡλείου, Ἀλβανίας, Σαρβίας,
Βουλγαρίας, Τουρκίας, καθάρᾳ (ὄχι λερωμένα σχιζμένα ἢ μὲ δόντια
λειψά) καὶ θὰ λάβητε δωρεὰν σειράς ἐκλεκτῶν γραμματοσήμων τὰ ὁποῖα
ἐξάπαντος σὰς λείπουν. Δεχόμεθα μέχρι 10.000 τεμάχια ἐξ ἐκάστου εἶ-
δους καὶ τὰ κοινότατα ἀκόμη. Δι' Ἑλληνικὰ πρῶτων ἐκδόσεων με-
γάλης κεφαλῆς Ἑρμού δίδομεν ἱκανοῦς ξένα.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΝΑ ΠΕΙΣΟΝΤΕ

ΦΙΛΑΤΕΛΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

148α, Οδὸς Φιλίππου 148α - Θεσσαλονίκη

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Προχθές ή κατά Δευτέραν χορευτική συγκέντρωσις εις τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ὅλαι αἱ αἰθουσαι κατέχμεστοι ἀπὸ κόσμου.

Καὶ ἕνας νεωτερισμὸς τοῦ Λυκείου, ὑπάρχει καὶ αἰθουσα γιὰ κουβέντα, τὴν ὁποίαν ὁμως ἡ ἀδιόρθωτη Ἑλληνική μαρτίδα τὴν ἀπεκάλεσεν «φλέρτιν ροῦμ».

Αἱ συμπεριέτες ποῦ σερβιρίζουν τὸ τσάι ἦσαν ἡ Δίς Μεταξὺ καὶ ἡ κ. Λίτσα. Πολὸς ἐκλεκτὸς κόσμος στὰ τραπεζακίαι καὶ πολλὰς χαριτωμένες χορευτρίτσες.

Πολὴ εὐμορφὴ ἡ Δίς Λούρου μὲ τουαλέττα σατὲν μαῦρη καὶ γκρι καπέλλο κλὸς, ἡ Δίς Βατίστα, ἡ Δίς Ησσία μὴ χαριστάτη χορεύτρια. Αἱ Δες Νικολαΐδη ἡ Δίς Ηλιοπούλου, αἱ Δες Βρετὸν, ἡ Δίς Σκλαβοῦνου, ἡ Δίς Λούσι Λίτσα.

Ἐνας τύπος νέος ποῦ τὴν διακρίνει μὴ ἀφέλεια παιδική ἡ Δίς ντὲ Ρωσμὸρ μὲ τουαλέττα μπῆξ μεταξωτὴ γαρνιριμένη μὲ ρῶξ βολάν.

Ἐπειδὴ ὁ χώρος τῶν αἰθουσῶν εἶναι μᾶλλον ἀνεπαρκὴς ἀναλόγως τῆς κοσμικῆς πληθῆρας ποῦ προσέρχεται ἰς τὸ "Λύκειον μεσολαβοῦν κομικώταται σκηναὶ διὰ τὴν διχρηγὴν οὕτως εἰπεῖν τὴς πρώτης σειράς τῶν τραπεζῶν.

Ολόκληρος σειρά νέων χορῶν ἀναγγέλλονται, μετὰ αὐτῶν παρὰ τῇ κ. Αἰκ. Μάνου, παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Καλθοκορέσῃ, παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Θ. Ηλιάσκου, παρὰ τῷ κ. αἱ τῇ κ. Γραικούση παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ι. Φωτιάδῃ.

Μία δὲ ἐξαιρετικὴ ἐξ ἐπιστημότητος καὶ πελυτέλης χορευτικὴ ἐσπερίς παρὰ τῇ κ. Ι. Ηλιάσκου.

Προαναγγέλλεται ὁσπύτως ἕνα θαυμάσιο μπάλλ ντὰτὲ τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ ἀπὸ παρεπιδημοῦσαν ἐκ Λονδίνου πλουσιωτάτην κυρίαν εἰς νέον πολυτελὲς ξενοδοχεῖον.

Κἄτι ποῦ παρατηρεῖται τελευταίως εἶναι ἐλάττωσις χορευτικῆς φούργιας ποῦ ἐκδηλοῦται ὑπὸ τύπον χορευτικοῦ γκρουπ. Τώρα ἐπικρατεῖ ἀκόμη καὶ στὴν νεολαίαν τάσις γιὰ κουβέντα, συζήτησιν, χαρτοπαίγνιον, κυρίως δὲ μανία διὰ μπριτζ. συμπεράσμα ὅτι ἤρχισε νὰ σοδραεῖ καὶ νὰ λογικεύεται.

Ἦσαν συζητήσεις κατηγαλλίσανται κατ' αὐτὰς διὰ τὸ ντεμποῦτο ὥραϊς καὶ ἀριστοκρατικῆς Αθηναίας σὲ ἕνα θέατρο τοῦ Σικάγου, ὡς μπαλλarina πρώτης γραμμῆς.

Προχθές ἡ κατὰ Τετάρτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ Σωτηριάδου. Μετὰ τῶν παρευ-

φθέντων κυριῶν καὶ δεσποινίδων διηκρινομεν τὴν κ. Ντεμίντωφ, τὴν κ. καίτην Δα Πετροκοκκίνου, τὴν κ. καὶ Δα Γεωργαντὰ μὲ κομφοτάτην ἀμφίεσιν ἀπὸ φυλκυράντ μπλέρουά τὸν κ. καὶ τὴν κ. Αλεξανδρόφ.

Προχθὲς χορευτικὴ ἐσπερίς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Α. Ξένου. Σειρά λαμπρῶν αἰθουσῶν μὲ πολυτελῆ ἐπίπλωσιν, Ἐνα θυμῶσι σκλονάκι μὲ γωνιὰς καλλιτεχνικὰς, συγκεντρῶναι κύκλον κομψῶν κυ-

ριῶν ποῦ συζητοῦν εὐχάριστα Ἐφραμσθησαν καλαίσθητες τουαλέττες παρὶς ἀνίκης προσελεύσεως. Μετὰ αὐτῶν θυμῶσι μασιωτέρα τῆς κ. Μπέμπη ἀπὸ μαῦρο γαλιστερό σατὲν ποῦ ἐσχημάτιζε τέσσαρα κλὸς πᾶν. Καὶ τῆς Δος Καλθοκορέση ἀπὸ μουάρ ρῶξ-φοντὴν κεντημένο μὲ λεπτὴ χάνδρα ὁμοιόχρωμη.

MONTAIN

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Ο κ. Σπυρ. Ε. Χρυσανθακόπουλος στρατοδίκης Πάτρις, καὶ ἡ δις Ἑλ. Γεωργοπούλου ἡρραδωνίσθησαν.

Πολὴ αἰσθητὴ ἐγενεῖν ἡ ἔλλειψις τῶν τερπνῶν διαλέξεων τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Εὐχόμεθα νὰ ἀναλάβῃ ταχέως ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὁ σύζυγος τῆς προέδρου, ἄξις, κ. Μητροπούλου, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς τόσον δραστηρίως ἐργασίας τῆς.

Μετὰ τὸν χορὸν τοῦ κ. Μανολοπούλου ἡ δευτέρα χορευτικὴ προεσπερίς τῆς Φιλαρμονικῆς μὴ συνεκέντρωσε ὅλον τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τῆς πόλεως μας.

Οἱ χορευταὶ μας εἶνε ἀκούραστοι. Οἱ αἱ χοροὶ ἐμνήθησαν ἀπὸ ἀρκετὰ ζεύγη, τοῦ χοροῦ διαρκέσαντος ἐπὶ τετράωρον. Ο. κ. Φ. πάλιν ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν κατριλλιών.

Ἐν κρίνῃ κανεῖς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μέχρι τοῦδε χορευτικῶν προεσπερίδων. τοῦ λεβάρου αὐτοῦ τῶν Αποκρημάτικων χορῶν ἡ αἰθουσα

τῆς ἀναπλάσεως θὰ εἶνε μικρὰ διὰ τὸ πλῆθος, ποῦ θὰ σ' ῥρεύτῃ σ' αὐτοῦς.

T. I. K.

ΠΑΤΡΑΙ

Καὶ αἱ Πάτριαι δὲν ὑστεροῦν εἰς τὸν Ἀθλητισμὸν. Ἐκτὸς τῆς Παναχαϊκῆς Γυμναστικῆς Ἐνώσεως καὶ τοῦ Ποδοσφαιρικῶν ὁμίλου (ὁ Δευκὸς Ἀσθὴρ) ἔχουν ἰδρυθῇ καὶ πλείστες ἄλλες ποδοσφαιρικῆς ὁμάδες.

Ἡ Παναχ. Γυν. Ἐνωσις ἤτις ἐργάζεται ἀνταπαύστως πρὸς διάδοσιν τοῦ Ἀθλητισμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ εὐρύνῃ τὸ ἥδη διάρχον Γυμναστήριον τῆς, καὶ τὸν Ἀπρίλ ν. Μάϊον ὁποῦ θὰ ἔχει συνετελεσθῇ εὐρυνοῖς αὐτοῦ, θὰ προκηρύξῃ ἀγῶνας.

Ο Ποδοσφαιρικὸς Ὀμίλος (ὁ Δ. Ἀσθὴρ) ὁ ὁποῖος πρωτοστατεῖ τῆς ποδοσφαιρικῆς κινήσεως τῶν Πατρῶν δὲν ἀφίνει εὐκαιρίαν ἀνεμετάλειπον. Κάθε βαπτιστὴ ποῦ θὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν λιμένα καὶ ἔχει ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα πρέπει νὰ νὰ παῖξῃ μετ' αὐτοῦ μᾶτς φούτ-μπόλ. Τὰ ποδοσφαιρικὰ τοιαῦτα μᾶτς εἶνε

πλείστα και εις τὰ ὁποῖα ὁ Ποδ. Ὀμιλος (Λ. Αστὴρ.) μέχρι σήμερον ἀναδουκνείται νίκτης πάντα.

Ο Ποδοσφ. Ὀμιλος (Λ. Αστὴρ) ἐν τῇφιλοπροόδῳ δράσει του θέλων νὰ δώσῃ μίαν ἐπὶ πλέον ὥθησιν εἰς τὸν Ἀθλητισμὸν προεκύρηξε Ποδοσφ. ἀγῶνας μετὰ κυπέλλου μεταξὺ τῶν μικρῶν ομάδων. Τὸ κύπελλον θὰ δοθῇ εἰς τὴν ομάδα ἐκείνην ἣτις θὰ εἶνε νικήτρια ἐπὶ 2 συνεχῇ ἔτη.

Με τὸ ἀρξάμενον ἤδη ἔτος 1924 ἡ ποδοσφαιρικὴ κίνησις τῶν Πατρῶν ἤρchiσε νὰ ζωηρεύῃ.

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ συναντηθοῦν εἰς μᾶς φουτ-μπόλλαι δύο ἰσχυραὶ ποδοσφαιρικαὶ ομάδες τῶν Πατρῶν, ἡ τῆς Παναγαλκῆς Γυμναστικῆς Ενώσεως καὶ ἡ τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ὁμίλου ὁ (Λευκὸς Αστὴρ).

Ἐὰν κρίνῃ καίεις ἐκ τῶν συνεχῶν προπονήσεων ἀμφοτέρων τῶν ομάδων, ὁ ἀγὼν προμηνύεται πεισματώδης.

Ἡ συνάντησις αὕτη τῶν 2 τούτων Πατραϊκῶν Συλλόγων, θὰ ἔχῃ ἐπίσημον χαρακτῆρα διότι πρόκειται περὶ τοῦ πρωταθλήματος τῆς Πελοποννήσου τοῦ ἔτους 1924.

Αἱ συναντήσεις τῶν μικρῶν ομάδων διὰ τὸ κύπελον τέ τεθῆν ὑπὸ τοῦ ποδοσφ. ὁμίλου ὁ (Λ. Αστὴρ) ἐξακολουθοῦν κανονικῶς. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συναντήσεων τὰ γνωστά ἀποτελέσματα εἶνε ὡς ἑξῆς. Συνάντησις «Ἀρεῶς» καὶ «Ἀτρομήτου» νικήτρια ὁμάς ὁ «Ἀρεῶς» μετ' ὅρους 2 ἐναντι 1 συνάντησις «Ἀρεῶς» καὶ «Νίκης» νικήτρια ὁμάς ἡ «Νίκη» μετ' ὅρους 4 ἐναντι 2.

Φ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὰ Γιάννινα βοήκων ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπον τοῦ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ διοργανώσῃ Προσκόπους καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶνε ὁ κ. Γ. Βαβαρέτος μετὰ βοηθὸν τὸν ἀρ. ἡγὼν δ' ὁμάδος Σωτήριον Ζηῦμπον ὁ ὁποῖος ἔκαμε σύστημα Προσκόπων μετ' 100 παιδιὰ τοῦ μᾶς ἔδειξε καὶ ὅτι δένει δειχνεῖ ὅτι πολλὰ ἔκανε καὶ πολλὰ μπορεῖ νὰ κάμῃ.

Ο τόπος μας, κατελήφθη ἀπὸ μουσικομανία κάθε σπίτι ἀνεξαίρετως θὰ ἔχῃ μαντολῖνο, κιθάρα, καλὴ δουλειά, γιὰ τοὺς δασκάλους τῆς Μουσικῆς, προσέτι ἔχουμε ὡς 3 μουσικὲς τὴν Στρατιωτικὴν τοῦ Ε'. Σώματος, τοῦ Ὁρφανοτροφείου τοῦ Γ. Σταύρου, καὶ ἡν πολιτικὴν Φιλαρμονικὴν «Μοῦσαι».

Μεταφέρθησαν ἐκ Παραμυθίας εἰς τὴν Διοίκησιν Χωροφυλακῆς αἱ 5 κεφαλαιὶ τῶ ληστῶν τῆς ἐξοντωθείσης ἐκεῖ ληστρικῆς συμμορίας.

Εἷς τι χωρίον τοῦ Ζαγορίου γυνή τις ἐγέννησε νεκρὸν παιδίον τερατώδους μορφῆς.

Σ. Χ,

Διὰ Θεραπείαν

Καταρράκτου, Στραβισμού (ἀλλοιωθείας) Τραχημάτων κ.τ.λ. δυνιστώμεν τὴν τελείαν Κλινικὴν

κ. Σπύλιον Χαραυῆ
τ. ἐφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου
27, Μεσάνδρου 27.
Τηλεφ. 654

